

Montreālas Latviešu
Biedrības
ZIŅOTĀJS

ISSN 0227 - 2423

2002. GADA JŪNIJS/JŪLIJS

MONTREALA, KVEBEKĀ

54. GADA GĀJUMS

NR.6/7. (639./40.)

POLITISKAS SPĒLES

Pasaules politikā pārsteigumi nekad nebeidzas. Tie nāk un iet. Tie parasti satrauc mūsu prātus un rada visādas situācijas, kurās ne vienmēr atrodam pareizās atbildes, kaut gan savā pārliecībā domājam, ka mums ir taisnība. Parasti absolūtas taisnības nav un tādēļ politiķi un citu ideju aizstāvji izmanto dažādos apstākļus un cilvēku nostājas savas lietas sekmēšanai. Un, ja visi strikti trūkst, ķeras pie vardarbības, terrora. Pēdējās izdarības vienmēr bijušas populāras sarežģītos apstākļos. Agrāk tās tikpat kā garantēja karu sākšanos. Tagad to cenšas novērst ar sarunām, abu pretējo pušu nomierināšanu, jo plašajai cilvēku saimei ir gandrīz vai paniskas bailes no iznīcības, kādu draud atnest dažādi ieroči. Nav iespējams kontrolēt visas situācijas, jo uzzināt slepenos plānus nav viegli. Un šādu slepenu iznīcības plānu pasaulē ir bez jēgas. Gandrīz katrā valstī. Nav jau īpaši jāmeklē pasaules arēnā, tos atrodam ģimenes locekļu attiecībās un mazajās sabiedrībās. Risinājuma atslēga te ir cilvēks pats. Ja viņš tikai spētu apslāpēt savas naida un dusmu iedvesmes, cerības uz uzlabojumiem un risinājumiem varētu kļūt lielākas. Parasti tomēr notiek tā, ka kāds naidu un dusmas no jauna uzkurina, un tad esam atpakaļ, kur reiz bijām. Tāds it kā burvja riņķis, kas dzen visas lietas uz priekšu. Pēdējos pāris gadus mēs ļoti cinijamies par Latvijas uzņemšanu NATO un ES, un tad?... Krievija pēkšņi izšķīras, ka viņai jāatgriežas Eiropā un tā ir NATO iekšā kā piektais ritenis! Un būsīm mēs, jo iezīmējas jauns virziens pasaules politikā. Būsīm kopā ar Krieviju politiskā Eiropas vienībā, kuŗu reiz dibināja, lai aizstāvētos no staļinisma terrora un slepenajiem plāniem. Varam jautāt, kādi tad nu tagad ir Krievijas slepenie plāni? Droši vien, teiksim, ka krievi uzticēties nevar, jo savus slepenos plānus viņi pametuši nav. Tas tomēr jauno politisko situāciju negroza. Krievi ir NATO! Pat mūsu (Kanadas) premjērministrs Kretjens ir par šo gājieni pilnīgi pārliecināts un apmierināts. Ko varam no visa tā mācīties? - To, ka tas, kas agrāk bija norma, tagad vairs tā nav. Ir jaunas normas, kas prasa darboties citādāk, kā agrāk. Tas nebūt nenozīmē, ka jaunās normas ir labākas par iepriekšējām. Tomēr - mums ir jāievēro jaunās, lai kādas tās nebūtu, lai netiktu samalti izbijušās politiskās dziņnās.

Perosnību nomaipai politiskajās spēlēs līdz šim pamatā bija apslēptas politiskās spēles, kuŗas spēlēja atbildīgie vadītāji un viņu padomdevēji. Sava loma šē arvien bijusi un būs presei un pārējai ziņu mēdijai, kas savā varas pasaulē var lietas noklusēt vai uzpūst pēc savas un savu lasītāju un sekotāju prasībām, neskatoties uz to, vai tās ir īstas, vai apstākļu virzītas. Mēs it kā sakām, ka modernajam cilvēkam svešs kļūst goda prāts un vārds. Jārauš, kamēr var. Politiskās spēles te paveŗ dažādas iespējas, kā to esam uzzinājuši pēdējās nedēļās Kanadas politikā, kur vadošajā liberālajā partijā notiek neganta ciņa par vadības maiņu. Tas pats notiek pekistu partijā Kvebekā. Rodas jaunas nedrošības, kuŗu pamatā ir jautājums: kas notiks, ja šīs pārmaiņas tiešām notiks - ja federālā valdībā pie teikšanas nāks bijušais un populārais finanču ministrs Martins; ja Kvebekā pekistu partija, kas cīnas par neatkarīgas Kvebekas valsts izveidošanu, tiks sakauta nākamajās vēlēšanās?

Latvijā politiskās spēles ieguvušas jaunu veidolu ar Repšes izveidotās Jaunais laiks partijas ienākšanu politikā arēnā. Vai tā varēs iegūt absolūto vairākumu 8. Saeimā, vai tā izveidosies kā nopietns politisks spēks Latvijas nākotnes veidošanā? Tās vadītājs to sola. Kā tas tiks panākts, to rādīs nākamie mēneši, kuŗos jāizkristalizējas

nākotnes vizijām ciņā ar ierasto un agrāko pieeju. Nav šaubu, ka ciņa nebūs viegla. Un kur būsīm mēs? Kā balsosim, kādu viedokli ieņemsim? Būs vajadzīga analīze, izvērtēšana un lēmums, nododot savu balsi. Cerēsim, ka mums pietiks informācijas, lai par visu to lemtu saprātīgi un nozīmīgi. Citiem vārdiem, ja mums rūp Latvijas, Kvebekas un Kanadas nākotne, mums šo vasaru blakus atpūtai un priekam blakus nostājas politisko spēļu kombinācijas, kuŗas ir gandrīz tikpat neparedzamas, kā azarta spēļu iznākums. No azarta spēlēm varam izvairīties, politiskās spēles ignorēt tomēr nedrīkstam, ja mums interesē nākotnes politiskā attīstība ir tēvzemē, ir mītnes zemē. Būs ļaudis, kas teiks, lai tie politiķi dara, kas viņiem tik. Tas tomēr, šķiet, nebūs pareizi. Nedrīkstam taču atteikties no savas demokratiskās atbildības, kas arī mūs katru padara par sava veida politisko spēlmani, kuŗa rokās ir ieverojams dokuments - balsošanas zīme, ar kuŗu jāprot rīkoties. Vai zināsim, kā? □

~ ~ ~ ~ ~

TOREIZ, KAD DAUGAVAS VANAGI SĀKA SAVU LIDOJUMU...

Cedelgēmas vārds Latvijas vēsturē būs ierakstīts uz mūžīgiem laikiem, kaut ne visai gaišiem burtiem. Gaišākais, kas saistās ar Cedelgēmas vārdu ir Daugavas Vanagu organizācija, jo mēdz teikt, ka lielas idejas dzimst vai nu aiz cietumu mūriem, vai dzeloņdrāšu žogiem.. Tur dzima arī Daugavas Vanagu organizācija. Kopš tā laika, kad DV sāka savu lidojumu, ir apritējuši 57 gadi.

Atmiņā ataust tās drūmās dienas, tie laiki, kad mūsu cīnītāji, soli pa solim atējot no Daugavas, Vislas, Oderas un Elbas krastiem, bija iedzīti Flandrijas purvājā - Cedelgēmā. Tās bija drūmākās dienas latviešu karavīru vēsturē.

Ciņa bija zaudētā, tēvzeme varmākas rokās, tautas daļa kļīda bēgļu gaitās svešos ceļos. Mūsu karotāji, paze-moti, apsmieti un neviena nesaprasti, atradās aiz dzeloņdrātim. Bads un sals ikdienas izrāva pa nogurušām cīnītājam... Ziemeļjūras vēji, drēgnais aukstums un lietūs stīdzināja locekļus un vājās miesas nesildīja nodriskātie kara tērpī. "Pazudušie dēli" garā tomēr nebija salauzti. Viņu domas kavējās pie dzimtenes, pie verdzībā nonākušās tautas un drūmās nākotnes. Viņu sirdsapziņu nospieda it kā vainas apziņa, ka viņi nespēja šo postu novērst - ne sev, ne tautai, ne dzimtenei.

Tie bija laiki, tie bija ideālisti, tie bija cīnītāji, kas, Skalbes vārdiem runājot, bija gatavi nokāpt ellē un prasīt Latvijas tiesu un daļu. - Tikai šādi viri varēja izauklēt ideju, kas aizdedzināja visu latviešu sirdis. Tā bija ideja par Daugavas Vanagu organizācijas dibināšanu. Šajā idejā tika ielikta labākās domas, karstākās sirdis, cēlākie mērķi, un tai bija lemts izaukt par lielu un varenu organizāciju, kuŗas vārds mūžu mūžos būs ierakstīts Latvijas vēsturē ar zelta burtiem.

No Flandrijas purviem - Napoleona, Pirmā un Otrā pasaules kara slavenākām ciņu vietām, Daugavas Vanagi uzsāka savu lidojumu. Šodien brīvajā pasaulē un arī Latvijā nav tādas vietas, kur nebūtu Daugavas Vanagu apvienības vai nodaļas, kur neritētu DV darbs savu tautiešu, savas tautas, savas dzimtenes labā. Aiz deloņdrātim dzimušā ideja ir uzvarējusi, jo mūsu lieta bija taisna. Daugavas Vanagu ciņa nav bijusi velta un nepaliks velta. Šodien droši varam teikt, ka ir piepildījušie prof. Dzeniņa kādā dzejā teiktie vārdi:

Skrej, latvju vanag', skrej

No pagātnes uz ritu;

Un ziņu aiznes visai pasaulei

Pat netaisnību, tautai nodaritu!

Lai runātu par Cedelgēmiu, vispirms jāsaka kādi vārdi par Putlosu, jo tā bija vieta, kur tika sapulcināta lielākā daļa latviešu karavīru, kas kopā ar vāciešiem atradās daudzās gūstekņu nometnēs. Ja nebūtu bijis Putlosas, nebūtu Cedelgēmas.

Putlosā tika sapulcināti ap 12,000 karavīru. Mūsu vadošo virsnieku ideja bija, ka mēs drīz atgriezīsimies uz brīvo Latviju kā slēgtas vienības, un tas būs pamats jaunajai Latvijas armijai, bet par spīti mums iznāca doties pretējā virzienā - vēl tālāk uz Rietumiem - uz Beļģiju. Par braukšanu uz Beļģiju karavīros bija dažādas domas. Vieni domāja, ka cerības uz drīzu atbrīvošanu tāpat nepiepildās, jo paredzams vēl ilgāks gūsts. Citi bija pat sajūsmināti, ka ātrāk tiks prom no šīs bada zemes - Vācijas, un angļi taču ir mūsu draugi, tāpat tur būs laba paika un angļu cigarete zobos. Un mēs taču sevi neuzskatījām par gūstekņiem, bet gan tikai par internētiem. Kad pirmie ešaloni ieripoja Beļģijā, atklājās cita aina. Tur nebija redzams nekas cits, kā tikai dzeloņžogi, žogi un žogi. Kad atvērās nometnes pirmie vārti, tad tālāk otrie vārti, tad ešalonu ielenca angļu karavīri ar mašīnpistolēm kaujas gatavībā, it kā te būtu atvesti nekādi milzīgi noziedznieki. Tad man prātā ienāca Dantes vārdi: "Tu, kas te ienāc, atstāj cerības ārā!"

Pirmā svētdienā vācu gūstekņu izbūvētā baznīcā (vienā barakā) ar skaistu altāri no tukšo bundžu skārda, bija gūstekņu pārpildīta. Tie guļus uz grīdas raudāja un vaimanāja skaļā balsī, kā izkulti bērni. Tas bija bēdīgs un satricošs skats, kas neko labu neliecināja. Es pirmo reizi mūžā redzēju, kā cilvēki var tā lūgties no sirds!

Baznīcas ārpusē mūs uzrunāja plkv. Kripēns, varbūt kā augstākais komandieris, gribēdams mierināt karavīrus, bet neko labu viņš nevarēja solīt. Viņš teica: "Nu es zinu, ka mēs esam pīlntiesīgi numurēti gūstekņi, bet ne internētie." Arī optimistiem cerības par labo paiku un angļu cigaretēm drīz vien izgaiss kā sapnis.

Nometnē ar angļu atļauju nāca krievu aģitatori un mudināja uz braukšanu mājās. Par spīti salam, badam un necilvēcīgajam režīmam, viņu panākumi izrādījās niecīgi. Jautājumos es viņiem uzprasīju: "Vai jūs jau esat atveduši mūsu deportētos latviešus no Sibīrijas?" - Krievs atbildēja, ka viņam neesot zināms, ka kādi latvieši būtu aizvesti uz Sibīriju. Uz to atbildēju: "Mums gan ir zināms. Tāpēc vispirms atvediet tos latviešus no Sibīrijas un tad brauciet pēc mums!"

Maskavas garā roka sniedzās arī pēc nometnes priekšnieka plkv. A. Kripēna. Uz krievu pieprasījuma, angļi bija ar mieru viņu izdot krieviem "nopratināšanai". Protams, Kripēns labi zināja, kāda tā nopratināšana būs, un bija nolēmis dzīvs krieviem rokās nedoties. Viņš ātrumā ieģrūda dunci krūtīs un tā izglābās no šīs krievu "nopratināšanas". Pēc šī negaidītā traģiskā notikuma angļiem it kā atvērās acis un viņi kaut ko sāka saprast. Manuprāt, Kripēns uzskatāms par lielu varoni, kas, gribēdams uzpuņrēt savu dzīvību, varbūt izglāba no izdošanas krieviem 12,000 karavīru. Viņš par to maz tiek pieminēts.

Jau isi pirms tam Kripēns, laikam, labu neparedzēdams, biju uzlīcis tādu kā cenzūru rakstiem, kas tika ievietoti nometnes biļetēnā "Laika griežos", un neļāva rakstīt pret krieviem pārāk izaicinoši. Varbūt, ka viņam bija mājiens no angļiem. Kādu manu rakstu pēc izlasīšanas viņš man atdeva atpakaļ, teikdams: "Tas nu par daudz, tas nu par daudz, to nevar!" Šis raksts man vēl tagad ir saglabājies. Tas rakstīts uz kļozeta papīra lapiņām.

Galvenokārt, gūstekņiem bija bailes no izdošanas krieviem. Es domāju, ka visi jau nenosals un visi neno-mirs badā, bet izdot var visus. Un tur nebūtu nekādu iespēju nedz glābties, nedz kur izmukt. Dažādas baumas cirkuleja katru dienu - gan par atbrīvošanu, gan par izdo-

šanu, jo tā Jaltā bija nolemts, gan arī par sabiedroto karu ar Padomju Savienību, jo viņu attiecības arvien pasliktinājās. Un tas mums darīja vislielāko prieku, jo tad Latvija noteikti būs brīva, un mēs iesoļosim kā atbrīvotāji.

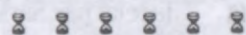
Beidzot sākās gaidītā atļaušana. Kā pirmie tika atbrīvoti kara invalīdi; pēc tam jaunieši. un pēc tam alfabēta kārtībā, sākot ar burtu A. Nonākot līdz burtam R, viss apstājās. Mēs bijām palikuši 3,000 iesaldētie, kas bija paredzēti izdošanai krieviem, ka to zinātāji stāstīja. Pirmie aizbrauca jau februārī, bet mēs - pēdējie divi ešaloni tikai - 15. maijā.

Taisnībai par godu jāsaka, ka, dibinot DV organizāciju, tā nebija gluži tāda ideja, kā tā vēlāk izveidojās. Jāsaka, ka statūtus rakstīja, kā toreiz vajadzēja, lai dabūtu atļauju no angļu komandanta. Ideja gan bija tāda pati kā Putlosā, lai atgrieztos Latvijā kā kaujas vienības. Otrā varbūtība, lai šī organizācija pastāvētu kā tāda cedelgēmiešu biedrība, līdzīgi kā Latvijā bija Vecie strēlnieki. Protams, ietilptu arī aprūpe. Šīs idejas mainījās, piemērojoties apstākļiem. Tā DV uzņēma visus bijušos karavīrus, vēlāk - katru latviešu patriotu, kam tuva bija DV organizācija. Godam jāmin, ka vēl vēlāk nodibināja vanadzies, kas sevišķi daudz atbalstījušas vanagu darbu, sevišķi palīdzības darbā dzimtenei. Lai viņām vienmēr pateicība par to!

Atskatoties uz DV noietiem gadiem, varam to darīt ar lepnumu, jo tā bija kauju laukos turpinātā cīņa, tikai ar citiem ieročiem, bet par to pašu mērķi - par latvju tautu un Latvijas valsti!

Daugavas Vanagi, sasauksimies!

Alberts Raidonis,
Čikāgā, ASV

PA PADOMJU LITERĀTŪRAS PĒDĀM

Atgriezies Latvijā, izsalcis pēc lasāmvielas, sijāju cauri padomju laiku grāmatu grēdas. Ir daudz pelavu, bet dažas grāmatas ir tiešām vērts izlasīt. Kaut ko pamācošu vai neparastu var atrast vienā vai otrā grāmatā.

Man rokās ir grāmata **Jēkabs Alksnis**, izdota Rīgā, izdevniecībā Avots, 1980. g., 9000 eksemplāru metienā. Man patīk vārds metiens. Atceros, ka sīvēnu mātēm bija metieni. Visiem, kas redzējuši sīvēnu dzimšanu, tas bija burtisks apzīmējums dzemdībām. Siventiņi tika no dzemdes izmesti ar atstarpēm, noskurinājās un tūlīt meklēja tuvāko cici. Grāmatai 360 lappuses un vēl 48 lpp. ar fotogrāfijām. Sastādītāji K. Medne un I. Čečelniskis. Mākslinieks I. Zvāgūzis.

Atgriežoties pie Jēkaba Alksņa. Dzimis 1897.g. 26. janvārī, Valmieras apriņķa Naukšēnu pagasta Paukuļos. Pēc ganu gaitām un trīs gadiem Rāmnieku skolā, cerībā saņemt stipendiju, Jēkabs iestājies Valmieras skolotāju seminārā. Pēc 1917. g. februāra līdz ar citiem semināristiem iesaukts armijā un nosūtīts uz Odesas karaskolu. Viņa turpmākās gaitas raksturo padomju laiku anketa ar jautājumiem:

"Kādu partijas darbu jūs veicāt laikā no februāra līdz oktobra revolūcijai?" Atbilde: "Ar aģitāciju un propagandu demoralizēju carisko armiju."

"Kā jūs piedalījaties Oktobra apvērsumā?" Atbilde: "Piedalījos zaldātu komiteju organizēšanā un reakcionāro virsnieku nomaiņā 7. Turkestānas strēlnieku divīzijā Rietumu frontē."

Pēc dekrēta par mieru Alksnis atgriežas dzimtenē un 1918. g. sākumā aktīvi piedalās padomju varas nostiprināšanā Valmierā. Kad tā gada februārī vācu armija okupēja Vidzemi, Alksnis līdz ar citiem padomju darbiniekiem atstāj dzimteni un dodas uz Padomju Krieviju. Seko atbildīgs darbs Brjanskā, kur ir apriņķa partijas komitejas loceklis un latviešu sekcijas sekretārs. Pēc Deņikina spēku

tuvošanās iecelts par Orlas guberņas kara komisāru un vēlāk par jauni formētās 55. divīzijas kara komisāru. Sekojošās kaujās noteicoša loma bija kaujas grupai, kuŗas kodols bija latviešu strēlnieku divīzija. Par cīņām pilsoņu karā Alksnis apbalvots ar Sarkanā karoga ordeni.

1922. gada rudenī Alksnis pavisam negaidīti ierodas Rīgā, tiešāk kādā Jūrmalas sanatorijā, veselības uzlabošanai - īstenībā, lai tiktos ar bērnu un jaunības dienu draudzeni Kristīni Medni. Viņas vārdiem: "Redzējamies katru dienu. Vai nu Jēkabs brauca uz pilsētu, vai es - uz Jūrmalu. Lai gan nebijām redzējušies vairākus gadus, sapratīmes tikpat labi kā agrāk jaunībā un nolēmām vairs nešķirties."

Pēc Latvijas Universitātes pabeigšanas 1925. g. pavasarī un visas saņemšanas, Kristīne devās uz Maskavu pie sava vīra, kas pa šo laiku un vēlāk bija krietni vien pacēlies savos amatos. Pēc grāmatas avotiem:

1921. g. aprīlī	Inspektors Sarkanarmijā,
1921. g. augustā	Iestājies ģenerālštāba M. Frunzes akadēmijā,
1924. g. aprīlī	Sarkanarmijas štāba orgznizācijas priekšnieka palīgs,
1924. g. augustā	Pabeidzis Kara akadēmiju,
1924. g. novembrī	Galvenās armijas pārvaldes kara spēka iekārtošanas un dienesta pārvaldes priekšnieka palīgs,
1925. g. martā	Galvenās armijas pārvaldes kara spēka iekārtošanas un dienesta pārvaldes priekšnieks un komissārs,
1926. g. augustā	Iecelts par Sarkanarmijas Gaisa Kara Spēku pārvaldes priekšnieka vietnieku,
1931. g. jūnijā	Iecelts par Padomju Savienības Revolucionārās kara padomes locekli un Gaisa Kara Spēku priekšnieku,
1934. g. 1. maijā	Vada gaisa parādi un flagmaņa lidmašīnu,
1935. g. septembrī	Piešķirts 2. ranga armijkomandiera nosaukums,

1937. g. janvārī iecelts par aizsardzības komisāra vietnieku, vienlaikus pildot Gaisa Kara Spēku priekšnieka pienākumus.

Bez pieminētajiem paaugstinājumiem apbalvots ar Sarkanā Karoga un Ļeņina ordeņiem un Mongolijas Tautas Republikas ordeni. Iemācījies lidot un 1929. gada novembrī saņēmis Kara lidotāja nosaukumu.

Grāmata ir bagātīgi ilustrēta. Alksnis redzams sēžot kopā ar K. Vorosiļovu, S. Ordžonikidzi un citiem augstākā ranga maršaliem un ģenerāļiem. Citā fotogrāfijā redzama militāro delegātu grupa VK(b)P kongresā ar Jakiru, Hegerovu, Tuhačevski, Uborēviču, Kaširinu, Bliheru un Budjoniju. Alksnis nekur nav redzams kopā ar biedru Staļinu, kaut tādām fotogrāfijām vajadzēja pastāvēt, jo viņa darbošanās laiks visā pilnībā sakrita ar Staļina valdīšanas laiku.

Jēkabu Alksni var apzīmēt par Padomju Savienības aviācijas un kara aviācijas tēvu, kas šo ieroču vienību izveidoja par nopietnu konkurentu visiem iespējamiem pretiniekiem. Sākot ar pilotu treniņiem un jaunu modeļu lidmašīnām viņš tiešām kļuva par spēkratu jaunajai ieroču šķirai. Viņa vārdā nosaukts kuģis, Austākā kara aviācijas inženieru skola Rīgā un vidusskola Rūjā. Pienācīga lieluma krūšutēls tika uzstādīts Komunārā laukumā (Esplanādē).

Grāmatā ir daudz liecību no aktīviem un atvaļinātiem padomju maršaliem un ģenerāļiem, ieskaitot triskārtējo

Sociālistiskā Darba Varoni, lidmašīnu konstruktoru A. Tupolevu. Slaveni vārdi padomju aviācijā, kā ģenerālpulkvedis Michails Gromovs, ģenerālpulkvedis Georgijs Baidukovs, ģenerālleitnants un zinātnieks doktors profesors Aleksandrs Belakovs un vēl daudzi citi, kopā ap 60 - acis nogurst visus uzskaitot. Visas liecības ir līdzīgas, pieminot Alksni kā kvēlu komunistu, veiksmīgu organizatoru utt. Kā piemēru izvēlējos M. Gromova atmiņas, kas ilgu laiku bija Alksņa līdzstrādnieks:

PSRS Gaisa Kara Spēku komandiera Jēkaba Alksņa tēls spilgti jo spilgti ir saglabājies manā atmiņā, lai gan no tā laika ir apritējuši tik daudzi gadi. Alksnis īpašu uzmanību un cieņu ir izpelnījies tādēļ, ka viņš visu savu enerģiju, zināšanas, domas un spēkus veltīja un dāvāja darba tautai. Viņš bija kvēls cīnītājs par komūnismu. Viņā dzirkstīja apbrīnojams gribas spēks, izcila enerģija, kaisms temperaments un tālredzīga valstsvīra prāts. Līdz ko viņš uzņēmās Gaisa Kara Spēku komandēšanu, tajos tika ieviesta īsta iekšējā un ārējā militārā disciplīna un kārtība. Vispirms viņš šādu darba stilu ieviesa savā štābā un pārvaldē. Viņš prasīja precīzu darba izpildi satura un laika ziņā. Labi noskūta seja, sniegbalta apkaklīte, līdz spīdumam notīrīti apavi un militāra stāja viņam bija vienmēr. Jā, viņam, tas viss bija ne tikai uz papīra uzrakstīta nepieciešamība, bet gan ikdienas militārā dzīve. Sākumā tie, kas nokavēja divas trīs minūtes, tika brīdināti, bet tie, kuri ieradās neskuvušie, tika aizsūtīti uz frizētavu. Protams, arī viņi saņēma brīdinājumu.

Jēkaba Alksņa vislielākais ieguldījums Gaisa Kara Spēku celtniecībā bija tas, ka viņš izveidoja dienesta organizatorisko struktūru - to organizāciju, to pienākumus, pakļautību un progresīvo virzību. Viņš iedibināja aviācijas inženieru dienestu utt., medicīnas dienestu ieskaitot. GKS zinātnisko izmēģinājumu institūts Alksņa laikā ievērojami paplašinājās, nostiprinot zinātniski tehnisko bāzi, padarot organizētāku militārā pielietojuma lidmašīnu, motoru un aviācijas iekārtu izmēģināšanu, ieviesa tanī labi pārdomātu kārtību. Stingri tika noteikta un realizēta kadru sagatavošanas organizēšana, sākot no aviācijas pamatu skolām līdz pat speciālajām un augstākām mācību iestādēm. Visā aviācijas darbā tika ieviesta saliedēta sistēma.

Var teikt un tas ir jāteic, ka tieši Jēkabs Alksnis ar savu enerģiju, darbu un radošo organizatora talantu veicināja Gaisa flotes pārtapšanu par varenu draudošu spēku, tādu, kas var pretoties un dot pretsparu jeb kuŗam ienaidniekam.

Tiešām, spēcīgi un pelnīti vārdi. Alksņa valdīšanas laikā tika sasniegti vairāki rekordu lidojumi, pasaules rekords distancē eskadriļas lidojumam, lidojums uz Ziemeļpolu, lidojums uz Ameriku. Daudzās fotogrāfijās Alksnis redzams, izvadot lidotājus rekorda lidojumos. Kādā bildē Alksnis redzams, izvadot lidotājus uz Spāniju, kur 1935. g. bija iesācies pilsoņu karš.

Vienkāršiem vārdiem savu dzīves biedru apraksta Kristīne Medne-Alksne - kā mīļu draugu un ģimenes tēvu, kā izcilu cilvēku, tuvinieku mīļotu un līdzstrādnieku cienītu. Tuvu draugu un līdzstrādnieku lokā bija daudz latviešu, kā Pēteris Mežaraups, Pēteris Pumpurs, Jānis Gailītis Eidemanis un citi.

Grāmata kaut kādā veidā mani tomēr neapmierina. Velti meklēju ziņas, kā beidzies šī spējīgā un slavinātā cilvēka mūžs. Galu galā slaveni cilvēki vienkārši nepazūd. Pēc Bībeles paraugiem viņus neparauj debesis un viņi nenokāpj ellē. Viņi ir mirstīgi, viņus saglabā Kremļa mūri jeb kur citur ar attiecīgu pieminekli. Pēc labākajiem paraugiem viņu dzimšanas un nāves dienas atceras un piemin pēc dekādēm, 50 un 100 gadiem. Izņēmums ir Jēkabs Alksnis. Velti grāmatā meklēt kādu liecību, kādu zīmi, kā un kur viņš beidzies savu dzīvi. Viņš tiešām ir kā zemē ie-

kritis. Pēdējo dienu pirms zemē iekrišanas vienkārši un aizkustinoši apraksta dzīves biedre Kristīne:

Kā vienmēr, Jēkabs agri aizgāja uz darbu. Es pavadīju dēlu uz skolu un devos uz institūtu. Bija silta diena. Kad atgriezos no darba, man piezvanīja Jēkabs un teica, ka viņš aizkavēšoties darbā un vakarā viņam vajagot iet uz pieņemšanu sūtniecībā. Lūdza sagatavot parādes formu. Mājās vīrs pārnāca ap desmitiem vakarā labā omā. Ātri pārģērbās, jokoja, smējās. Viņš steidzās, es izsaucu liftu, jo mēs dzīvojām astotā stāvā. Jēkabs iegāja liftā, smaidot pamāja man ar roku, un es viņu vairs neredzēju..." - Tas viss.

Meklēju palīdzību Latvijas PSR mazā enciklopēdijā. ALKSNIS Jēkabs (1897. 26. 01. Naukšēnu pag. - 1937.). Fotografija un 36 rindiņās īsumā aprakstīta viņa dzīve un sasniegumi. Par viņa mūža beigām tikai maģiskais skaitlis 1937. Daudz plašākajā Latvijas padomju enciklopēdijā (12. sējums), izdota 1981. g., tāpat gadu pēc grāmatas, Alksņa sasniegumi un teksts sarucis uz 12 rindiņām, bet precīzi ir atzīmēts dzimšanas un miršanas gads un diena: 1897. 26. I Naukšēnu pag. - 1938. 29. VII. Jāpieņem, ka miris 29. jūlijā valsts nāvē ar lodi pakausi.

Arī Kristīnei dzīve nebeidzās ar vīra iekāpšanu liftā. Nav vajadzīga liela izdoma, lai izprastu nebeidzamās kratišanas, pratināšanas un izraidīšanu no laba daudzstāvu dzīvokļa ar liftu - kas darbojās. 1980. gadā Kristīne Medne-Alksne kā personālā pensionāre dzīvoja Rīgā. Dēls Imants strādāja Rīgā kā inženieris. Mazdēls Viktors Alksnis (melnais pulvedis) Maskavā pēc 1990. gada centās pilnībā atjaunot Padomju Savienību "tradicionālās" robežās un droši vien cenšas vēl šodien. □

Bruno Plūme,

Toronto un Limbažos, Latvijā

☺ ☺ ☺ ☺ ☺ ☺

VĒSTULES DV STRĪDUS ĀBOLA LIETĀ

I DV OTAVAS NODAĻAS VĒSTULE

A. God. J. Krūmiņa kungam,

DVL priekšniekam.

10. apr. 2002. gadā

Sveiciens no Kanadas,

Mūsu DV Kanadas Delegātu pilnsapulce notiks 27/28 aprīlī, kurā tiks apskatīti un pārrunāti Kanadas un Centrālās valdes pagājušā gadā padarītais darbs. Noteikti daudz tiks debatēts par notikušo, it sevišķi, kas skar mūsu attiecības ar Daugavas Vanagiem Latvijā. Mūsu nodaļai ir daži jautājumi attiecībā uz to un mēs vēlētos saņemt Jūsu ieskatus attiecībā uz šiem jautājumiem. Pastis kādreiz ir lēns, bet varbūt varat izmantot Jūsu DVL Mēnešraksta faksu..

Turpinājumā šie jautājumi:

1) Vai bijāt apmierināti, kādā veidā noritēja DV Globālās dienas Valmierā?

2) Mēs saņēmām ziņu, ka DVCV ir noraidījusi Jūsu lūgumu kļūt par mūsu Globālās DV organizācijas sastāvdaļu. Nezinām, kādi ir bijuši iemesli, kādēļ tikāt noraidīti? Vai saņemat norādījumus, kas jums ir jā dara, lai kļūtu par mūsu sastāvdaļu?

3) Kādā veidā DVL izprot sadarbību ar DVCV un DV zemju valdēm, lai izpildītu parakstīto Konkorda Deklarāciju?

4) Vai DVL uzskata, ka rīkotā vanadzēnu nometne SIA "Apneri" ir viņu nometne un nav nekāds privāts pasākums?

5) Vai atkritēju nodaļas un biedri, kuri nepārreģistrējas DVL ir cerības, ka viņi to kādreiz darīs?

6) Vai ar šiem patreizējiem atkritējiem mums nevajadzētu pārtraukt nākotnē ikvienu sadarbību un palīdzību?

7) Attiecībā uz DVCV pārstāvniecības saņemtiem ziedojumiem palīdzībai, vai Jūs piedalāties to sadalē, vai to

veic V. Kursieša kungs viens pats pēc viņu ieskatiem? Deleģātu sapulces 13. punkts skan šādi: "Daugavas Vanagi Latvijā darbības jautājumi", būtu jauki, ja varētu saņemt Jūsu atbildes pirms sapulces.

Daugavas Vanagi, sasauksimies!

Ar patiesu cieņu,

Bruno Innus,

nodaļas priekšsēdis

II DVL PRIEKŠSĒŽA J. A. KRŪMIŅA ATBILDE

Rīgā, 2002. g. 24. aprīlī

DV Otavas nodaļas priekšsēdim B. Innusa kungam.
Sveiks!

Daru Otavas nodaļai zināmu DVL vadības viedokli Tevis uzdotajos 7 jautājumos.

1. Nevienam DVL sabiedriskais darbinieks publiski nav paudis savu apmierinātību ar DV Globālo dienu norisi Valmierā. Savas kritiskās piezīmes par to esam pauduši mūsu žurnālā.

2. Oficiālu noraidījumu neesam saņēmuši. Mutiski DV priekšnieks informēja, ka DV CV šo jautājumu nevar izlemt bez visu DV nodaļu un apvienību piekrišanas. Saprotam, ka šis birokrātiskais process var ilgt gadiem. Tevis zināšanai: nupat DV Vācijas deleģātu sapulcē visi deleģāti parakstīja vēstuli DV priekšniekam ar prasību nekaļķēties sākt sarunas ar DVL par tās iekļaušanos globālajā organizācijā.

3. Reāli sadarbībai būtu jānotiek ar informācijas apmaiņu. Diemžēl, tā kļūst abpusēji. Un diez' vai no DV puses vajadzētu mums nemitīgi "pamācīt" un mums nemitīgi aizrādīt par kaut ko. Mēs darbojamies pēc saviem Statūtiem un balstoties uz savu pieredzi, ko esam krājuši 10 gadus, kā arī balstoties uz Latvijas konkrētajiem apstākļiem. Mēs Rietumiem nekādus noteikumus nediktējam. Būtu labi, ja tā darītu arī DV.

4. "Apneru" nometnes ir DVL pasākums. Citu vanadzēnu nometņu mums vienkārši nav. Šogad nometnes rīkojam jau sesto gadu ar 300 vanadzēniem. Šis nometnes ir bezpeļņas pasākums.

Atkritējas nodaļas jūtas labi, jo Rietumos tām ir morāli un materiāli atbalstītāji. Ja tādi nebūs, tad daļa meklēs ceļu atpakaļ uz DVL.

6. Mūsaprāt, būtu loģiski, ja Rietumi pārtrauktu palīdzību atkritējiem. Statūti un DVL valdes lēmumi ir saistoši mūsu nodaļām. Ja kādi tos neatzīst un nepilda, tad viņi nevar lietot mūsu organizācijas vārdu. Mēs esam iztērējuši milzum daudz enerģijas attiecību skaidrošanai un kārtīšanai ar šiem atkritējiem. Diemžēl, bez rezultātiem. Viņu augstprātība un pat naidīgums nav mazinājies. Bet 43 DVL nodaļas vienotībā iet uz priekšu.

7. DV pārstāvniecībā saņemto ziedojumu sadalē nepiedalāmies, jo Kursietis uzskata, ka neesot nekādas vajadzības. Domājam, ka tas tomēr būtu lietderīgi, jo tā tiktu novērsta vairākas aplamības. Mēs nesapņemam arī informāciju par ziedojumiem vanadzēniem. Tā jāvelk ārā vilksus, ja mums ir kāds pieturas punkts. Domājam, ka DV pārstāvniecības vadītājs varētu kā algota amatpersona strādāt ciešākā kontaktā ar DVL valdi. Nopietnas problēmas ir ar Slokas ielas ipašuma atjaunošanu un apgūšanu. Tagad mūsu valdes locekļos birst doma, ka tam tomēr vajadzētu būt mūsu - DVL ipašumam, kā sākumā dāvinātais to bija iecerējis. No DV puses nav un diez' vai par to būs ipaša interese.

Daugavas Vanagi, sasauksimies!

J. A. Krūmiņš,
DVL priekšsēdis

III DAŽI JAUTĀJUMI SKRISTIŅA KUNGAM PAR RAKSTU MLB Z ŠĪ GADA 5. NUMURĀ

Grūti saprast, par kādu demokrātiju un par kādu
taisnību viņš runā.

Montrealas Latviešu Biedrības Ziņotājā, 2002. g. maija numurā, ievietots divains un man nesaprotams Jāņa Skrastiņa raksts "Jūdzi tālu no patiesības un demokrātijas", Vispirms, jau pašā sākumā Jānis Skrastiņa kungs maldās, ka man kā "rūditam" žurnālistam vajadzētu zināt, ka katram ziņojumam vai rakstam jābūt klāt vārdam vai iestādei, no kuras informācija vai ziņojums saņemts. Šāds apgalvojums pasaules presē nepastāv, kā arī izvirzītas šādas prasības. Es jau varētu pierakstīt, ka no drošiem avotiem Latvijā saņemtu ziņojumu par DVL Delegātu sapulci, tās gaitu un norisēm. Pat tiesas nevar pieprasīt ziņu vai notikuma apraksta devēja vārdu nevienam žurnālistam, ne "rūditam", ne "nerūditam".

Par apmierinājumu Jāņa Skrastiņa kungam varu pateikt, ka jau kopš vairākiem gadiem esmu Latvijas Daugavas Vanagu organizācijas nodaļas biedrs un no šīs nodaļas informācijas daļas bieži saņemtu jeb pats pieprasu informāciju par DV darbību Latvijā. Tā arī šoreiz pāris nedēļas pirms Delegātu konferences sazvanījos ar manas nodaļas informācijas daļu un palūdzu, lai man pēc konferences un savu delegātu ziņojumu noklausīšanās vai saņemšanas, atsūta man pa faksu detalizētu konferences gaitu un norisēm.

Skrastiņa kunga zināšanai, no minētās E. Laumaņa lielās nodaļas, kā jau statūtos noteikts pēc nodaļas lieluma piedalījušies 11 delegāti. Četri no tiem piedalījušies ar runām.

Starp citu, Jāni Skrastiņa kungs, E. Laumaņa nodaļa bija pieteikusi nominācijas komisijai savu kandidātu DVL priekšsēža amatam. Tas bija 81 gadu vecais Baltputna kungs. Nevienam no delegātiem nebija nekāds noslēpums, arī ne nominācijas komisijai, ka Baltputna kungs nepieder pie DVL organizācijas. Viņš ilgus gadus darbojies Vācijas DV Zemes valdē un tikai pēdējos gados dzīvo ar vienu kāju Vācijā, ar otru - Latvijā. Tādēļ nominācijas komisija jau pirms vēlēšanām noraidīja 81 gadu vecā Baltputna kunga kandidatūru. Manuprāt, arī tas bija pareizi darīts. Ja DV organizācija Latvijā, kuŗa nevar atrast kādu piemērotu kandidātu priekšsēža amatam pašā Latvijā, bet meklē Rietumos, tad šī organizācija nav uz pareizā ceļa.

Pēc DVL valdes kandidātu nolasišanas, kā jau visās Delegātu sapulcēs, delegātiem atļāva uzstādīt citus kandidātus, bet neviens tādus neuzstādīja! Arī ne E. Laumaņa nodaļas delegāti.

J. Skrastiņa pareizai zināšanai: jaunā DVL valdē ievēlēti 5 E. Laumaņa nodaļas valdes locekļi, kas pilnā mērā atbilst šīs nodaļas nepilniem diviem simtiem biedru.

Tālāk J. Skrastiņa kungs ir, laikam, aizmirsis leģionāru un līdz ar to delegātu bistamo stāvokli Latvijā, sevišķi plašā DV sanāksmē Latvijas galvaspilsētā Rīgā, kur pulcējās delegāti no 42 nodaļām un no dažādām Latvijas malām. Tur ik brīdī varēja sagaidīt kādas nepatīkamas komunistu organizētas demonstrācijas, vai pat mēģinājumu izjaukt konferenci. Tādēļ, manuprāt, Zemessargu klātbūtne un stingrā kontrole bija nepieciešama un pareizi pārdomāta.

Jāni Skrastiņa kungs! Delegātu konferencē neielaida iekšā tos, kas nebija pārrēģistrējušies apvienotajā DVL organizācijā, jo ar apvienošanās dokumenta parakstīšanu NDV un LDV organizācijas ir beigušas savu darbību. Tādēļ vien, ka kāds Daugavas Vanags, kas nav pievienojies apvienošanās lēmumam, nav DVL biedrs, tam nav tiesības

piedalīties ne Delegātu sanāksmē, ne kādos citos DVL pasākumos.

Jānis Skrastiņa kungs nezina, ka, vai tehnisko darbinieku sarakstu sastāda konferences dienā, vai pāris dienas iepriekš, nav svarīgi. Svarīgi ir tas, ka konferences dalībniekiem ir tiesības uzstādīt jaunus kandidātus, nosaucot tos nominācijas komisijai.

Pēc Jāņa Skrastiņa, it kā viszinošiem rakstiem varētu spriest, ka viņš ļoti labi pazīst ārzemju DV demokrātiju. Delegātu sapulču gaitu un "brīvību". Viņa rakstītais liecina to, ka man vajadzēs atsvaidzināt J. Skrastiņa kunga smadzenes. Vispirms, vai J. Skrastiņš zin, ka DV organizācija Latvijā tika nodibināta vēl komunistu un čekas valdīšanas gadā, kā arī to, ka visvairāk ienīsto Maskavas kungu un lielkungu organizāciju Latvijā nevarēja nekāda vara nodibināt bez čekas ieteikuma un čekas uzticības vīru norīkošanas šīs organizācijas vadībā. Vēl nezināmu un pilnīgi nenoskaidrotu iemeslu dēļ ārzemju DV CV prezidijs ar tā ilggadīgo sekretāru J. Poču priekšgalā izrādīja nepareizi lielu interesi, savu morālo un finansiālo atbalstu šai čekas dibinātai LDV organizācijai un tās priekšniekam Akmentiņa kungam. Šim priekšniekam tika pat uzdāvināts automobilis. Tā kā LDV organizācijā bija iestājies lielāks skaits leģionāru, mežabrāļu un citu Latvijas brīvības cīnītāju, tad 1992. gadā J. Poča kungs ar saviem dažiem palīgiem no Rietumiem sasauca LDV kopsapulci, kuŗā bija pareizi jāsākārto rindas. Bija izstrādāti LDV statūti. Tajos bija iestrādāts punkts, kas noteica, ka par LDV biedru var būt katrs, kas šīs organizācijas darbu grib atbalstīt, neatkarīgi no tā, kas viņš agrāk bijis. Šādu, toreiz Rietumos, divainu un nesaprotamu nostāju kādā savā runā bija izcēlis augstais priekšnieks Jānis Frišvalda kungs. Burtiski viņš teica: Nav svarīgi, kas cilvēks ir bijis, svarīgi ir tas, ko viņš domā un dara tagad.

Kad šim statūtu noteikumam pievienojās vēl prasība, ka jānodibina jauna LDV organizācija, visiem līdzšinējiem biedriem jāiziet no LDV vadības un Poča kunga asistētais "skrīnings", to lielākā daļa no vecajiem cīnītājiem nevarēja atzīt par pareizu un lielās grupās izstājās no LDV rindām. Tādā veidā izveidojās jauna organizācija. Plaši skandinātam DV darbiniekam Aleksandram Kalvānam nemaz nebija jāizstājas no komunistiskās LDV organizācijas, jo savas pretim runāšanas dēļ viņš jau bija izslēgts no šīs LDV organizācijas. Par viņa izslēgšanas iemeslu uzdeva faktu, ka viņš komunistu laikā "apzadzis" valsti un nosēdējis kādas dienas pat cietumā. Viņš nozadzis kādas mantijas veselu 300 rubļu vērtībā. Vai tani laikā varēja atrast cilvēku, kas valsti neapzaga? Bet lielos zagļus jau neviens neaiztīka. Arī mūsu dienās šī Latvijas valsts apzagšana turpinās likumīgi un ne vis par dažiem simtiem, bet miljoniem latu.

Gribētos piezīmēt, ka kādreiz, liekas, 1992. gada beigās, vai 1993. gada sākumā trimdas laikrakstos aprakstīja Jūlija Poča kunga "lielos darbus" Latvijā. Saņemtu no viņa garāku vēstuli, kuŗā Poča kungs taisnojās, ka daļa no manas kritikas jau esot pareiza, bet es tomēr esot aizgājis par tālu. Neesot vajadzējis DV CV darbību izklāstīt laikrakstos. Ja man turpmāk esot kādi iebildumi pret DV CV darbību, tad lai es par to uzrakstot viņam vai Frišvalda kungam, un, ja vajadzēs, viņš savas pieminētās kļūdas izlabos.

J. Skrastiņa kungs runā par "demokrātiju" DV organizācijā. Vai ārzemju DV vadība tādu pazīst? Piemēram, DV statūti nosaka, ka augstākais DV likumdošanas orgāns ir Zemes valžu Delegātu sapulces, kas nosprauz vadlīnijas un pieņem lēmumus, rezolūcijas kā nākamā gadā Centrālajai valdei un Zemes valdei jādarbojas.

Esmu darbojies DV organizācijā vairāk kā 30 gadus, lielāko daļu no šī laika esmu bijis Ziemeļrietumu DV apvienības biedrs, valdes loceklis, DV apvienības ziņu re-

daktors. Esmu piedalījies tikpat kā visās apvienības pilnsapulcēs un valdes sēdēs, esmu saņēmis Zemes valdes un Centrālās valdes apkārtrakstus utt., tā ka pazistu un zinu DV statūtus tikpat kā no galvas un zinu visos sikumos, kā notika Delegātu sapulces un kā tās ir mainījušās gadu gaitā un tecējumā. Vai Jānis Skrastiņa kungs atceras, ka 1993., 1994., 1995. gadā un tā tālāk pieņēma rezolūciju, kas prasīja, lai DV CV izbeidz jaukšanos Latvijas DV organizācijā. Šī rezolūcija vai noteikumi netika ievēroti toreiz un palikuši bez ievēribas arī tagad. Tāpat vairākkārt pieņemtā rezolūcija, lai DV CV pārstāvniecība Rīgā DV Latvijā domātos ziedojumus sadala veciem, slimiem un nespējīgiem karavīriem, to ģimenēm, invalīdiem, mežabrāļiem un citiem Brīvības cīnītājiem visas Latvijas mērogā. Arī šī rezolūcija vai lēmums palicis neievērots. Vai tā ir Jāņa Skrastiņa kunga demokrātija jeb trīs tūkstoši jūdžu attālumā no tās?!

Pilnīgi nesaprotams ir Jāņa Skrastiņa kunga atklājums, ka visām balsošanām jānotiek rakstu zīmīšu veidā. Demokrātiskā iekārtā, kā ASV Senātā vai Kongresā balsošana notiek ar "jā" vai "nē" pateikšanu, paceļot roku, nevis ar kādām zīmītēm. Amerikāņu organizācijās ir pazīstami vismaz divi balsošanas veidi - atklātā un aizklātā balsošana. Balsu skaitīšanai ir jau iepriekš izvēlēti 4, 5 vai vairāki cilvēki, atkarīgi no balsotāju skaita un to uzdevums ir attiecīgās rindās saskaitīt paceltās rokas, vai saskaitīt zīmes. Protams, zīmju vai saskaitīto roku skaitam jāatbilst balsotāju skaitam. Ja kāds no balsotājiem apšaubā balsošanas rezultātus, tad tas var pieprasīt jaunu balsu skaitīšanu. Pat pēdējās prezidenta vēlēšanās ASV Floridā demokrāti pieprasīja balsu pārskaitīšanu veselas trīs reizes. Beidzot jāsaka, ka Jāņa Skrastiņa DVL parlamenta (Delegātu konferences) nedaudzo opozicionāru ziņojums pilnā mērā saskaņots ar DV CV un tās pārstāvniecību Rīgā vērtējumu. Diemžēl, šī opozīcija kļūst ar katru dienu mazāka, kamēr tā pakāpeniski izsiks un jūdzis.

Interesanti būtu zināt, kas pēc Jāņa Skrastiņa domām notiek pēc tam, kad divas partijas vai organizācijas paraksta apvienošanās dokumentu? Cik es saprotu no demokrātijas, tad tās abas veido vienu kopīgu un jaunu organizāciju. Lidz ar to vecās, šīnī gadījumā LDV un NDV izbeidz savu darbību, jo abu grupu radītā jaunā organizācija pārņem visas funkcijas, kādas paredzētas apvienošanās dokumentā. Interesanti, vai Jānim Skrastiņa kungam ir zināms, ka abas agrākās Latvijas DV organizācijas NDV un LDV panāca "demokrātisku" vienošanos (kā lielajai NDV, tā mazajai LDV pusei) katrai atļāva izvēlēties simts pārstāvjus, kas sastādīja apvienošanās līgumu, noteikumu, nosaukumu, kas noteica, ka ar šī līguma parakstīšanu beidz darboties kā NDV, tā LDV nodaļas, jo turpmāk tādu nebūs. To vietā stājās jaunā, apvienotā organizācija, kuŗa saucas par DVL organizāciju.

Jāņa Skrastiņa aprakstā par legālām un nelegālām sapulcēm un kaut kādām ārzemju DV priekšniekiem piedāvātām brīvām ieejas kartēm, neesmu tiesīgs spriest. Tikai vienu varu teikt, ka apspriede kaut kādā Jūrmalas nodaļā bija nelegāla, jo tādās nodaļās vairs nav. Viss tas J. Skrastiņa kunga stāstījumā liek manīt, ka viņš, laikam, lāga nezina, par ko viņš runā. Arī es no viņa stāstījuma neko nesapratu, bet gribu zināt par neeksistējošo it kā Jūrmalas DV organizāciju!

Kas tā tāda Jūrmalas DV organizācija, ka, it kā, pēc J. Skrastiņa domām, turpina savu legālo darbību? Ar kādām tiesībām tas notiek? Vai tā varbūt pieder pie kādas Rietumu DV organizācijas un tās nolūks ir jaukt apvienotās DVL organizācijas darbību? Bez tam, vai tā ir reģistrēta Tieslietu ministrijā, lai to varētu saukt par likumīgu organizāciju? Tā ne kādā ziņā nedrīkstētu būt ne NDV, ne

LDV nodaļa. Kādā vārdā tā nosaukta un vai tik mazu organizāciju Tieslietu ministrija reģistrējusi? Ka daudzīnātā Jūrmalas sanāksmē piedalījušies pāris E. Laumaņa nodaļas biedri, tas vien to sanāksmi nepadara par likumīgu!

Gribu pieskarties pie tā paša MLB Ziņotāja numura, šoreiz Skrastiņu Induļa rakstam, kuŗā viņš, starp citu, piešķir savam vērtējumam par DV DVL žurnālu. Viņš to atzīst par nekam nederīgu tenku un intrīgu lapu, ka man kā "rūditam" žurnālistam metās nelabi ap dūšu. Pēc mana vērtējuma žurnāls ir pat ļoti vērtīgs un nepieciešams pieņemums DVL rosmēs un darbībā. Lai Jānis Skrastiņš un Skrastiņu Indulis abi divi izlasa kaut vai šī žurnāla 3. numuru, ja vairāk nespēj! Šajā numurā labi aprakstītas visas DVL 42 nodaļas un sīkāk aprakstītas DVL vanadžu kopīgās rosmes, kā arī vanadžu plašā salidojuma organizēšana, sagatavošana un plānošana 20. jūlijā, Liepājā. Tālāk sanāksmē valdes locekle L. Kurpniece informē par diviem notikumiem vanadzēnu dzīvē - vanadzēnu 5. salidojumu un sporta spēlēm Ērgļos no 12. - 14. jūlijam. Vanadzēs izteica arī neapmierinātību un pārmetumus ārzemju DV CV pārstāvniecībai Rīgā par tās algoto darbinieku nepareizu līdzekļu sadalīšanu ļoti šaurām aprindām un bieži vien cilvēkiem, kam palīdzība nav nepieciešama! Raksti par jaunumiem Lubānas nodaļā ziņo par 7 jaunu vanagu pievienošanos Lubānas nodaļai un 5 vanadzēnu - Vanadzēnu kopai.

Ar lielu interesi šajā pat numurā izlasīju Totalitarisma seku dokumentēšanas centra darbinieka Jāņa Vasiļevska rakstu "Sāpju ceļš". Atradu tur tā paša iekšlietu komisāra vietnieka Serova sīku dekrētu, kā likvidēt Baltijas valstu, Rietumukrainas, Rietumbaltkrievijas un Moldāvijas komūnisma pretiniekus. Šis Serova dekrēts savā laikā bija sīki aprakstīts Toronto īgauņu laikrakstā Meie Elu. Tāpat DV Latvijā žurnālā, bez tam ir daudz citu interesantu rakstu un materiālu, bet neatradu nekādas intrīgas vai nomelnojums. Abu DV organizāciju apvienošanās dokumentos uzsvērts, ka abas puses atturēsies no savstarpējam intrīgām un apmelošanas. To, laikam, nav dzirdējuši ne Jānis Skrastiņš, ne Skrastiņu Indulis.

Jāņa Skrastiņa kunga informācijas avotu aplamību pauž viņa apgalvojums, ka pārreģistrēšanās prasot daudzu lauku nodaļām lielas problēmas un naudas izdevumus. Šis viņa apgalvojums ir pilnīgi nepareizs un nesaprotams. Laikam, J. Skrastiņš šīs nepareizās ziņas ņēmis no Anglijas DV fonda valdes ārējās informācijas daļas vadītājas Rutas Parrisas spriedelējuma, kuŗā viņa izplatījusi pilnīgi aplamu un DVL vaiļdei naidīgu informāciju par kaut kādiem mistiskiem 5 latiem, kuŗi jāmaksā pārreģistrējoties. Tā nav taisnība un tāda summa nevienam nav prasīta, jo jaunā biedra karte maksā tikai 5 santīmus, tas ir, 100 reizes mazāk, kā paziņojusi R. Parra. Ja kāds no biedriem vēlējas jauno apliecību laminēt, papildus vajadzēja samaksāt 25 santīmus. Pārreģistrēšanās ir ne vien likumīga, bet nepieciešama, jo katram jāpierāda sava piederība DVL organizācijai, nevis savām agrākajām NDV vai LDV organizācijām, kuŗas ir likvidētas un Latvijā vairāk nepastāv.

Ja cilvēks atrodas uz stiprām kājām, ka var piedalīties Delegātu konferencē Rīgā, tad viņam grūtības nesagādā savu fotogrāfiju iegāde par nedaudziem santīmiem. Starp citu, apvienošanās dokumentā nav nekas teikts, ka jaunām biedru kartēm jābūt bez fotogrāfijām. Latvijas sarežģītajos apstākļos tās ļoti labi noder ipašnieka identifikācijai. Jānim Skrastiņa kungam varētu atgādināt, ka nav nekas neparasts, ja mazā opozīcija uzpuš gluži pretēja veida "gleznas" par patiesiem notikumiem.

Šīs opozīcijas tendenciozitāte ir nevien neticama, bet padara Jāņa Skrastiņa kunga DVL delegātu konferences norises aprakstu par neticamu un smieklīgu. Jāņa Skrasti-

ņa ziņotājam vajadzēja vēl katrā ziņā pieminēt Dobeles DV apvienības priekšsēža Laimoņa Ezegaiļa runā teiktos melus, ka NDV kasē bijuši atrodami simts rūkstoši latu! Tas ir ne vien pasakains, bet neticams "stāsts", ko tūlīt par skaidriem meliem atzina revīzijas komisijas priekšsēdētāja Inese Šale, jo toreiz kasē bija tikai Ls 146,78.

Pievienojos Jāņa Skrastiņa apgalvojumam, ka ārzemju DV un DV Latvijā apvienošanās nav paredzama visā drīzumā. tikai mans pareģojums balstās uz fakta, patiesībā uz ārzemju DV kādreizējā lielā priekšnieka stingrā apgalvojuma, ka šāda apvienošanās var notikt "tikai par manu liki".

Turpmāk ieteicu Jānim Skrastiņam ņemt palīgā Skrastiņu Induli DVL nomelnošanā un tās opozīcijas domu labāku izskaidrošanu. Jāatgādina abiem Skrastiņiem, ka parlamenta opozīcijai atļauts raudzīties uz lietām caur "savām brillēm", bet tas sekmīgo vai nesekmīgo darbību parāda ne vis vairākuma nomelnošana, bet norādišana uz vēra ņemamām kļūdām...

Līdz šim es esmu lasījis visus pieejamos Skrastiņu Induļa rakstus un novērtējis viņu kā ļoti apdomīgu un prātīgu rakstītāju, tikai tagad atklāju, ka abi Skrastiņi kļuvuši par "Tālavas taurētājiem", kas veiksmīgi prot pūst ārzemju DV augstāko virsaišu nepareizi noskaņotās taurēs.

Beidzot dažas manas personīgās domas. Manuprāt, E. Laumaņa nodaļas nedaudzo aktivistu izdomātais varas pārņemšanas plāns nebija pārāk gudri izstrādāts. Šķiet, ka viņi bija paredzējuši iegūt ne vien 5 vietas valdē, bet par valdes priekšnieku ievēlēt Baltputna kungu un ar meliem un denūciācijām dabūt nost no DVL vēstneša redaktora amata Aleksandru Kalvānu un tā vietā iecelt kādu savu opozīcijas redaktoru. Līdz ar to DVL atrastos E. Laumaņa aktivistu un CV CV pārstāvniecības "azotē". Šis slikti izplānotais "puča" mēģinājums ir novērsts, bet ar to varas pārņemšanas mēģinājumi gan ar meliem, gan ar tiesu sēdēm, gan visos citos iespējamajos veidos tuvākā laikā turpināsies. Mans pareģojums ir, ka DVL ir nostājājušies uz stiprām kājām un tās svētigais Latvijas un DV nākotnei veltītais darbs turpināsies ar jaunu spar un spēcīgi to atbalstīs arī Rietumu DV nodaļas un apvienības bez kādas DV CV starpniecības Rīgā.

Ar patiesu cieņu,

Skrastiņu Induļa bijušais cienītājs

Leo Švarcs,
Kalifornijā

Red. piezīme: Šajās pārrunās līdz šim piedalījušies aktīvi DV saimes dalībnieki. Tās izsaukušas ievērojamu atbalsi daudzos lasītājos. Mums šķiet, ka galvenais ir pateikts un ka tālāk būtu jārikojas pašiem darba darītājiem, tādēļ labprāt vēlētos šīs pārrunas izbeigt. Ja nepieciešams, turpināsim, jo nevēlamies liegt vārdu tiem, kam šajā sasapējušā jautājumā ir vēlēšanās izteikties. Pieredze rāda, ka neviena apvienošanās nav nākusies viegli. □

SVEŠVALODU NODAĻA/OTHER LANGUAGES SECTION

McGILL SPRING CONVOCATION 2002

At the convocation which took place on June 14, 2002 at the Tomlinson Fieldhouse two Honorary degrees in Science were conferred to:

Doctor of Science, *honoris causa* to Ms. Virginia Carter, and

Doctor of Science, *honoris causa* to Her Excellency Dr. Vaira Vīķe-Freiberga, *President of Latvia*.

The Convocation Address was given by Her Excellency Dr. Vaira Vīķe-Freiberga. The text of the address follows:

Convocation Address

Keep Ithaca always in your mind.

Arriving there is what you're destined for.

But don't hurry the journey at all.

Better if it lasts for years, so you're

old by the time you reach the island,

wealthy with all you've gained along the way.

"Ithaca" by C. P. Cavafy

You, who stand here today, are about to embark on your own journey. None of you know how far you will have to wonder, nor what your ultimate destination will be. Will you sail smoothly throughout the years? Will angry Poseidon pursue you with his storms, blow you of course and place monsters in your way?

All you can count on for the journey is who and what you are as a person. Few of us know from birth that our destiny is to sit on a throne. None of us know in advance whether we will be elected president of a country, or sell insurance, be a rock star or a housewife, a millionaire or just a citizen struggling with our taxes. Even those born with the proverbial spoon in their mouth can be certain of nothing. War, revolution, financial crises, family disaster may strip them of everything and leave them as naked as bereft as anyone else.

There is a story in Latvia about a brilliant society lady, a publishing millionnaress of the thirties, who had angered a gipsy reputed to be a seer. He told her she should not be so proud and so haughty, for she would die of hunger and in his arms. She did, in Siberia, just a few years later, where they both got deported after the Soviet invasion of Latvia in 1940.

To-day, the 14th of June, is a day of mourning in Latvia, in remembrance of the deportations of 1941 which caused that lady and so many others to perish - rich and poor, intellectual or farmer, Latvian, Gipsy, German or Jewish, men and women, babes in arms, children, teenagers, pregnant women about to give birth, old people on crutches or even on their deathbed. They were snatched from their beds in the middle of the night, given a half hour to pack, loaded into cattle cars, first of many waves of mass deportations under the Stalinist occupation.

In 1918, when Latvia became independent, my grandfathers generation thought the future at last was theirs. After many centuries of foreign rule, Latvians in the twenties and thirties of the past century had the opportunity at last to shape their own destinies and to feel that they could work hard - not for others - but for the sake of their own and their children's future.

But it was not to be. Hitler and Stalin signed a secret pact to split up their spheres of influence in Europe, the Second World war came with the full horrors of the Holocaust, the Latvian soil drenched with blood of innocent civilians. Then followed half a century of forceful annexation into Soviet Union.

(Of a nation of less than 2 million inhabitants, close to 100 000 perished in the war, 90% of the Jewish population was annihilated, tens of thousands were deported, persecuted or executed, around 200 000 left everything they owned and went into exile, unable to face life under communist rule and a totalitarian system.)

A young nation that had fought so valiantly for its freedom had been wiped off the map and there seemed

little hope that it would ever regain its independence and its sovereignty.

My parents and those of my husband were among those who chose exile. While it meant losing everything they held dear, they felt that at least exile offered the dignity of remaining true to their beliefs, values and ideals. They always kept their faith in a free and independent Latvia, they struggled to preserve their identity, their language and their culture, even as fate tossed them from one continent to another, from one country to another. In Canada they found their haven of refuge, a place where they struggled and worked hard, but were able to rebuild a home away from home. That is why they chose Canada, not Latvia, to be their final resting place, for they had come to love the land that had accepted them as if they were its own.

When I grew up I felt it a heavy burden to have such a heritage. There were times when I felt resentful at my fate. It had robbed me of so much that is considered "normal", it had set so many trials and difficulties in my path. During my teenage years, there were moments of self-pity and of envy for what others had and I did not. But in my heart of hearts I always knew that I had what others did not - my experience. And as the years went by, I came to accept that my life had been what it was meant to be, the good times and the bad. There was nothing to regret. "I am a part of all that I have met" and all that I have met has become part of me.

All of us start out naked on the journey of life, with our genes as our only inheritance. Then culture sets in, and family, and environment, and we get sent on our way with the strength of our character and the inner resources garnered from our upbringing, education and professional training.

None of us know when our fate will be to endure and when to triumph. Sometimes our biggest triumph will be merely to endure. Like it or not, we will know moments of pain, suffering, sorrow, loss, humiliation and failure, but we will also know moments of success and satisfaction, of joy, love, friendship, laughter, marvel, discovery and delight.

Every person on earth has his or her own unique destiny. Every person on earth has a unique mission to accomplish. It is our task in life to find out what our mission is, it is up to us to define the path that we alone were meant to follow. It is up to us, and to us alone, to give a sense and meaning to our lives, no matter what the circumstances, no matter that the winds of fate seem to blow us out of our way.

You stand here today, graduates of McGill, where once I stood, as did my husband Imants, my son Karlis and my daughter Indra. We all share a debt of deep gratitude to a great institution, a high place of world-class, cutting edge research, a centre of higher learning, a beacon of reason, culture and humanity in a world fighting against ignorance, prejudice, violence and chaos. We have been fortunate in obtaining the best education anyone could wish for. You have been fortunate in being as prepared for the world as anyone could be.

Myself, after a long journey, I find my fate, that I had thought cruel, has been kind to me. I have been able to return to the shores of my native sea. I have been elected head of my native country, now independent again, a country that has recovered its democratic institutions, a civil society, a free market economy and openness to the world. It is a particular privilege to be at the helm at a time of crucial historical changes, a turning point in history which will give us a Europe far greater than it has

ever been in its history. Latvia stands poised and ready to be invited to join both the NATO alliance and the European Union at the end of this very year 2002. Latvia stands ready to work hard for its future, to compete with the best and to collaborate with all who hold the same values, ideals and aspirations.

Some of you here today will remain in Canada, others will scatter to the far corners of the world. All of you will take with the sense of supreme striving, fair play and of responsibility that to me is the essence of a McGill education. To you, who set out on your journey, I offer my best wishes and warm congratulations. May your life be a blessing to yourself and to all that you work for. May you all find your destination but most of all - may you remember that the journey itself is the destination, that every day of your life is truly your own to savour, to use and enjoy. God bless you all. □

Dr. Vaira Vīķe-Freiberga,
president of Latvia

XXXXXXXXXX

'INCLUSION' AND 'EXCLUSION': APPROACHING IRRELEVANCE

The girl who can't dance says the band can't play.
-Yiddish proverb

Few accounts sum up the lack of focus prevalent in Canadian-Latvian circles today any better than Viesturs Zarins' description of the contradictions that lead to "politics of inclusion and exclusion" in Toronto Latvian schools. Based on those observations (an anecdotal evidence), he offers two options for the future: 1) "continue along the current path and see the continual decline and erosion of the community and its resources"; 2) "redefine the community, its values and modus operandi and reach out in a way that maximizes those who feel good about their Latvian connection".

But other readings of the situation indicate that we are playing out the emigré endgame along a variety of diverging lines. The community is already redefining itself as segments of it choose different destinations.

Agreed: we avoid confronting existential concerns Zarins raises and lapse into denial when facing the true dimensions of our dilemma. We chum along (no small achievement), doing what we can are accustomed to doing. No new "vision" (if one is still essential) has captured popular support. We have activities and budgets, but no real plan for the future. 'Must-do' vs 'feel-good' priorities have not been sorted out while resources shrink. Attitudes rub each other the wrong way: 'Business as usual' (now delivering more form than substance) and 'criticism=betrayal' (to distinguish 'patriots' from 'enemies'), for example, have no patience with 'call me if it's important' (special invitations) and 'why can't I?' (incomprehension that a community worthy of noting as 'Latvian' still has entry requirements). This tends to limit rational engagement with issues. If, indeed, engagement is what people want. Maybe, as Zarins puts it, many will be satisfied with less demanding duty-free 'connections' that can be switched on and off selectively. A buffer menu catering to all tastes and appetites in this era of 'entitlement' can be appealing.

If memory serves, our community almost had a serious discussion about future prospects 20-30 years ago, when the kind of "modular" and "multi-tier" membership Zarins advocates was first proposed. Change was in the air. Well-educated new generations of Latvian-Canadians challenged 'established thinking' - which to often drew on a painful past to impose old formulas. Those wore thin

after many ritual repetitions... and, for better or worse, folks began to question their purpose. There had to be 'something more'. More 'modern' and timely, perhaps.

A strong counter-strain of 'purism' surfaced then as well. It held that those who work to maintain a recognizable Latvian identity (traditions, language abilities) in family circles and organizations have no obligation to engage in (and little to gain from) missionary work among those who don't bother. Even in those days, 'there is only so much we can do' (therefore, let us do the important things) became a primary factor in making decisions. This 'direction' was all about distinctive survival. Not a 'blend-du-jour' come-and-go social club.

That view is still with us - at summer camps, for example, where knowledge of conversational Latvian remains a non-negotiable requirement. For parents who had counted on two weeks of 'immersion' as remedial magic that would correct years of linguistic neglect at home, non-acceptance of their children was a tragic surprise. Which part of 'unqualified' (resulting in 'excluded') did they not understand? They have no one to blame for disappointment and anger but themselves. The standards a family 'lives to' (which later on open opportunities, or set roadblocks for offspring) are not trivial investments. As the fitness motto reminds us: no pain, no gain.

To be clear: some folks practice what they preach, and they should be saluted for the courage of their convictions (This group includes mixed-marriage couples; a tip of the chapeau to them.). If these convictions carry over into social activities, fine. No one else is forced to participate. If others, meantime, seek broader solutions ('this project-in-progress involves all of us'), they are free to organize along lines of least resistance - but not everyone in the community believes that 'inclusion', by itself, has real value. My sense of Zarins second option is - it tries to make those who have held their ground do the re-adjusting in order to accommodate the less-committed. He does not explain what this will accomplish.

Still others borrow bits and pieces of 'Latvianism' to fashion political and social billy-clubs. You know who you are. The practice of narrow 'corectness' was often bizarre - for example, when someone 'in charge' ordered removal of Rainis' portrait from Ģarēzers Summer school because our national poet had long ago been a social democrat (The irony of this famous line - "He who transforms himself will survive" - was lost in the heat of that 'patriotic' moment.). Jockeying for 'position' turned ugly during the period of 'cultural relations' (with the - then sovietized Latvian regime and its selected emissaries). Unable and unwilling to sort out wheat (cultural content, its genuine carriers) from chaff (propaganda, 'guardians' along for the ride), portraying any challenge to authority as a threat to (unspecified) 'unity', playing on fear (when we had nothing to fear), some in leadership positions put out wild accusations ('collaboration!') about those making contact instead of smartly 'working the room' for our own purposes - and played right into the hands of forces seeking to divide us. All independent thought (the goal of higher education), though occasionally naive, was painted as 'dangerous'. The artificial 'crisis' that followed preempted saner attempts to build a diverse membership base, and to acquaint new generations with the main flow of our living heritage (with all its deformations). It is this flow (trying to straighten out, to rejoin the European mainstream) that survives today.

It should be sadly obvious that we lacked trust in each other. The "decline" Zarins wants to arrest started during those turbulent times. Instead of reaffirming core

values and mobilizing every available resource to build all kinds of 'machinery' that would have served us well (The 'wounded' still don't communicate.). We can take none of this back. The choices we had yesterday are long gone.

Leaving aside tactical points Zarins makes (some valid, some not), both his options look like variations of the same thing: 'decline by erosion' and 'decline by delution'. This is an artificial category in any case. Why? Because our "current path" split into several routes and byways after Latvia reclaimed independence in 1991. Because segments of the target audience are heading (or have already gone) in different directions. But mainly because there can be no compelling 'need to change' without strategic purpose. Without some new goal we can agree on.

Step back a moment, and consider. Whenever their faraway homeland regains its sovereignty, refugees and exiles face a fundamental decision: *to return, or not*. The longer this decision must be put off - as occupation by a foreign power lingers, or a democratic regime cannot take root - the more complications will attach to it. In such circumstances, the same scenario has been played out many times, by many groups. Latvians are no exception.

As time goes by, exiles become expatriates. Refugees behave like immigrants. They gradually establish normal lifestyles and careers in a new land, their intent to stay confirmed by new citizenship. They must learn local languages; 'the mother tongue' suffers in the process, badly so if both parents work and bring the values of a 'get ahead' milieu home with them. Daily immersion in a new culture (especially of the young) pushes 'the traditional' to secondary, part-time margins. If integration is easy and the group is small, it does not form a cohesive, supportive 'ghetto' (in a 'melting pot', or 'cultural mosaic' - it makes no difference.). Ties with 'back home' have been broken. Attempts to re-build then are constrained and poised by emigrē 'politics', rarely an objective exercise. An emotional, nostalgic sense of loss settles into currents of community life.

Then distances become a burden. Children scatter and marry 'locals'. Assimilation takes its deadly toll. Maintaining organizations based on 'original' (sometimes overly rigid) ideals and models grows more difficult and controversial as leaders age and 'reliable' publics dissipate. Publications decline as 'the old' write about what they know (their youth, fate, concerns, activities, social life) for a shrinking audience, while 'the young', if they still can, do not read (there is little for them to read) and, if they care to, can no longer write well. 'The living record' (news, literature, song) starts to repeat itself, to run dry, and has no future other than as a memorial to 'who we were'. Expatriate publishers close up shop. New generations (for better, or worse) try to think for themselves, they no longer demonstrate the same burning (and unquestioning) 'commitment to the cause' as those who suffered through injustice first-hand can muster on any (sometimes the wrong) occasion - the basis for unproductive, alienating internal conflicts. These transformations churn up fertile ground for 'sowing blame'. This game can have no winners, only losers. Perhaps - some agile survivors.

Like it or not, circumstances and people change, the community changes, nothing can ever be the same. As Thomas Wolfe said: "You can't go home again."

Or can you? Basic questions have a nasty habit of returning to test us. The main goal many worked for has been achieved: Latvia shook off Russian occupation more than 10 years ago. What next? (And 'for what new purpose?') 'Overseas Latvians' (as citizens of the re-

launched Republic call us) still struggle to find sensible responses. These questions are both personal (what should we do now as individuals and families?) and communal (what should our organizations do?). But some have already 'voted' with their exit visas, talent, money, imagination and commitment in favour of prospects that are far from guaranteed.

Let us salute the minority ('activists', entrepreneurs, academics, artists, those reclaiming property stolen by the Soviet regime) that has returned to take up life in 'the mother country' - in spite of less than welcoming policies and attitudes. One such 'repatriante' has become popular, effective President ('Leaders' who made a habit of lecturing her about 'political correctness' here must have been grinding their teeth.). These 'homesteaders' have kept the promise all of us made at one time or another, or wanted to make - if we considered ourselves to be Latvians first and foremost. (Those inconvenient 'standards' again.). It should be clear that the two options Zarins presents are of no pressing concern to 'returnees' (or immediate candidates for the journey, or 'sympathizers') because they have rejoined a much larger and more vibrant community. Which now must solve its own (and far more serious) problems of 're-definition'.

He speaks, then, to 'those who remain'. If Latvian embassy figures indicating that only 15% of those eligible to reestablish citizenship have done so are accurate - a large majority.

But here, too, we should be precise. 'Business as usual', for example, one cause of the "decline" Zarins posits, is typically associated with older generations - yet it is they who have been most active in reclaiming Latvian passports and property. They support Latvian political parties. They vote regularly in Saeima elections ('Coulda shoulda' venting by non-citizens is an irrelevant waste of time and newspaper column-inches.). Of course, not everyone 're-activate' (many continue to curse fate, while dwelling on 'happier times'), but those who do set an example: this is not "preserving" the past but, rather, taking it out of mothballs, reviving it and moving current natural re-connection. Practical choices tend to sort out 'talkers' from 'doers' very quickly. Maybe its how you 'decline' that really counts. How you act, not who you are, or which generation you belong to.

Large numbers have declined their Latvian heritage entirely. Many simply drifted away, captured by careers, friends and a variety of 'outside' interests ('I can't sing, dance, or play volleyball, so...'). Others left in anger over an incident that was never important. 'Smart people' could not wait to shed their 'immigrant' status fast enough. They 'localized' (or allowed mispronunciation of) their given and family names. Children were ashamed of their parents' 'accent'. Parents withdrew and could not convey the value of maintaining traditions. Assimilation is easy. All you need to do is - slide. Some 'lost souls' re-surfaced during the run-up to independence (to sample what they had discarded, or just to join in rousing 'show of hands'), but have dropped off the community radar screen again. A few journey to Latvia - as tourists who can't 'speak native' and complain about service (So much for this 'holiday destination'). Some still give mixed-marriage grandchildren Latvian (second) names for old times' sake. You can see ethnic candle-holders in their homes as reminders of who they once were, but that flame flickered out long ago.

With few exceptions, these people don't join our organizations, don't subscribe to Latvian publications, don't attempt to guide children toward our schools, camps and

activities, have no idea of what is going on in our community, in what is now the Latvian diaspora, or in Latvia itself. They are 'ethnic illiterates' (Some prominent people fit nicely into this category. Why, then, should we "celebrate" their local achievements? Are they role models?). Along the way, command of the language dissipates in proportion to lack of involvement (Should the demands of careers and 'the spousal peace treaty' be so devastating?). Speaking Latvian (well) at home may be difficult, but we have actually heard (convenient) rationalizations to the effect that just trying to do so 'impedes progress' in local schools (Toronto and US apologists, or 'minimalists', should talk to Quebec Latvian-Canadian parents who juggle three household languages.). When heritage (always a living body of knowledge one must relate to personally, exercise and love, or it can never be significant) assumes the status of a 'distraction' (from what? never mind...), or a 'hobby', or a 'souvenir'... we're done. The foundation of our distinctiveness, particularly language, cannot be set aside. Identity does not accept substitute building blocks.

Yes, there may be valid reasons for 'difficulties' (living away from tangible Latvian centres' without lifelines' - before the Internet came along). Yes, we should reach out to embrace those whose interest in things Latvian has been rekindled (especially the young, who face great peer pressure). There are always 'special situations'. Zarins, however, is not really speaking to this group adrift, he is speaking to us - 'of them'. His intent is commendable. But, what, exactly, is the offer he wants us to make? 'We'll find something for you?' 'Whatever, come on in?' Is he suggesting that no conditions need apply? That there is no community agenda? Of course there is. Gaining NATO membership for Latvia, for example, is hardly "a sexy cause", it is essential. All those willing to work toward that goal are more than welcome. But in general terms, frankly, I cannot see how it is possible (or desirable) to "maximize" people who won't, or can't make some kind of effort. 'Connection' has to start with them looking for places, people and events to connect to. A swinging door calls for traffic control: do we need them (for what?), do they need us (for what?)? Is it a two-way proposition (in aid of something common? what could that be?)? A show of hands, please, on both sides.

That leaves those still 'in between', still 'alive'. Even here, divisions prevail.

There is a core of 'activists'. In smaller communities, the same people fill different positions in school, church and cultural organizations; they can hold one meeting for all, just by shuffling the chairs as they go along. Then there are 'members' - they pay dues and come to events. Just outside this group is another, the 'known', who are not members, but can be reached and do show up from time to time. All of the above maintain contact with 'Latvian news' by one means, or another. They also maintain not just the 'form' of our organizations, but also their 'physicality', or infrastructure - church and social buildings, camps, publications, and so on. They can be drafted to help with 'care packages' for the needy in Latvia. They will be middle-aged and older 'veterans', rather than the inert (and party-time) young, or busy 'yuppies'. Taken together, this is probably the community whose ways and means Zarins wants to improve by bringing in 'new blood'. In search of... what? □

/To be continued in the next issue/

Juris Mazutis,
Ottawa

Proclamation

WHEREAS, there are more than 12,000 Illinois residents of Latvian descent, who have chosen Illinois as their home and have proudly shared their culture, heritage and talents with our state; and

WHEREAS, XI Latvian Song Festival Chairman Ilmar Bergmanis and the Festival Committee announce that the festival will take place in Chicago, Illinois, from July 18 through 21 with about 12,000 out-of-town visitors participating in the festival activities. The main festival hotel is the Marriott Downtown Chicago, and there will be art, craft, and historical exhibits throughout the festival; and

WHEREAS, more than 1,000 singers, dancers, musicians and actors from across North American, Europe, and Latvia will perform. The festival will celebrate traditional and modern Latvian culture, which will include soloists from the Latvian National Opera and renowned Latvian-American artists; and

WHEREAS, the Latvian youth choir "Kam • r..." concert will be Thursday, July 18, at the Fourth Presbyterian Church. This youth choir from Latvia has toured throughout Europe and has won many awards and leading critics call it "one of the four best choirs in Europe;" and

WHEREAS, the Men's Choir and Distinguished Artists concert will be Friday, July 19 in Orchestra Hall at Symphony Center and the Festival Choir concert with more than 600 will be Sunday, July 21 at the University of Illinois at Chicago Pavilion; and

WHEREAS, the Chamber Music Concert will be Saturday, July 20 at Fourth Presbyterian Church with more than 100 singers who will perform Latvian religious music accompanied by the organ and a string ensemble; and

WHEREAS, the Main Folk Dance Performance will be Saturday, July 20 at the University of Illinois at Chicago Pavilion. Over 400 dancers from around the world will come together to dance traditional and newly choreographed folk dances; and

THEREFORE, I, George H. Ryan, Governor of the State of Illinois, proclaim July 18-21, 2002, as XI LATVIAN SONG FESTIVAL DAYS in Illinois.

In Witness Whereof, I have hereunto set my hand and caused the Great Seal of the State of Illinois to be affixed.

Done at the Capitol, in the City of Springfield,

this TWENTY SECOND day of MAY, in

the Year of Our Lord two thousand and

TWO, and of the State of Illinois

the one hundred and EIGHTY FOURTH

Debbie White

SECRETARY OF STATE

George H. Ryan

GOVERNOR

Bonne fête Québec

Notre fête nationale est arrivée! Célébration du doux solstice d'été, cérémonie du grand feu qui avive notre fierté. Réjouissances d'un peuple, né ici ou ailleurs, fille d'aventurier, fils d'immigrant, installés sur les rives du fleuve majestueux pour bâtir un pays, notre pays.

Voici un grand moment de partage, voici l'occasion de nous rassembler et d'exprimer notre plaisir de vivre ensemble.

Réunissons le grand-oncle, le p'tit dernier, la voisine. Partageons nos souvenirs et nos projets d'avenir, nos ambitions et nos réussites. Célébrons notre audace, notre passion. Lançons-nous des fleurs!

Nous souhaitons que la fête soit à l'image des Québécoises et des Québécois, ouverte, animée et chaleureuse.

Bonne fête nationale!

Québec

On prépare l'avenir

Bernard Landry
Premier ministre
du Québec

André Boulet
Ministre délégué aux Relations
avec les citoyens et à l'Immigration

**Contributions and comments are most welcome.
Please, address them to the editor, phone 514-457-9832; fax 514-457-3496.**

25. BALTIEŠU VAKARS PARLAMENTĀ

Baltiešu Federācijas Kanadā rīkotie Baltiešu vakari Kanadas parlamenta Konfederācijas zālē notiek kopš 1973. gada. Šī gada 22. maijā bija 25. šāda veida notikums, kas aizvadītajos gados noticis dažādās politiskās un sabiedriskās gaisotnēs. Pirms Baltijas valstu brīvības atjaunošanas šiem vakariem bija liela politiska nozīme, jo Kanadas valdība, dažādos ministru prezidentus ieskaitot (Trudo, Mulronijs un Kretjens), atzina par nepieciešamu tādus sarīkot un tajos piedalīties, iekļauties privātās sarunās, teikdami uzrunas un izmantojot fotogrāfēšanās iespējas. Tajos nekad netrūka parlamentāriešu un senatoru, ministru, ārzemju diplomātiskā dienesta pārstāvju,

vēstniekus ieskaitot. Šajos vakaros parasti bija kulturāli priekšnesumi un vakariņas, kur pie apaļā galda rīkotāji un viesi varēja izmainīt domas un uzklaust viens otru. Un ne tikai tas - baltiešu pārstāvji piedalījās skatītāju galerijā, parlamenta sesijas laikā un dažādās pieņemšanās, kurās iztirzāja baltiešiem svarīgus politiskus jautājumus. Tad Otavā vēl nebija Baltijas valstu vēstniecības, kā tas ir tagad. 3 Baltijas valstis pārstāvēja goda konsuli. Ka šiem baltiešu vakariem patiesi bijusi liela nozīme, apliecināja viens no šī vakara galvenajiem runātājiem - Džesijs Fliss (Jessie Fliss), atskatīdamies pagātnē un tos izvērtējot. Jāpiezīmē, ka šāda notikuma iespēja no daudzajām etniskajām vienībām Kanadā bijusi tikai baltiešiem.

Bija paredzēts, ka šogad vakarā galveno runu teiks Kanadas ārlietu ministrs Grēms (Graham), bet viņu pēdējā brīdī atvietoja Centrālās un Austrumeiropas valsts sekretārs Gars Knutsons (Gar Knutson). Viņš savā runā pieminēja daudzos projektus, kurus Baltijas valstis veicinājis Kanadas valdība: kreditsabiedrību attīstību, atbals-

tu mazajiem uzņēmumiem Latvijā un Lietuvā; igauņu valodas kursus krieviem, kas dzīvo Igaunijā, militārās programmas, kurās savās zinībās papildinās visu trīs valstu bruņoto spēku pārstāvji. Minēja, ka Lietuvas un Igaunijas valsts prezidenti jau viesojušies Kanadā oficiālās vizītēs un ka jūnijā doktora gradu zinātnes *honoris causa* Mekgila universitātē saņems Latvijas valsts prezidente Dr. Vaira Vīķe-Freiberga. Par ļoti nozīmīgām viņš uzskatīja cilvēciskās attiecības starp kanadiešiem un visu trīs Baltijas valstu iedzīvotājiem. Atzīmēja, ka arvien sekmīgas izrādījušās baltiešu kultūras vēstnešu viesošanās Kanadā. Tās sava veida kalngalu sasniegušas Baltijas filmu festivalā šā gada sākumā Otavā. Par tradīciju kļuvušas Kana-
das studiju programmas universitātēs Tallinā, Tartū, Rīgā un Viļņā. Viļņas konferencēs Baltijas un Ziemeļnieku akadēmiski pulcējās pārrunām par izvēlētu tematu. Šogad tā būšot "Daudzkultūrālisms Kanadā". Universitātēs iekārtotas "Kana-
das istabas", kurās pieejami materiāli par Kana-
du. Pieminēja ledus hokeja zvaigzni - vārtsargu Arturu Irbi, kura veiksmes dēļ Stanleja kausa izcīņā pieveiktas kanadiešu vienības. Ar Ārlietu ministrijas un Internacio-
nālās Tirguszinības komisijas atbalstu, sadarbībā ar visām 3 Baltijas valstu vēstniecībām noorganizēta īpaša sanāksme, kurā piedalīsies vairāk kā 45 pārstāvji no dažādām Kana-
das valsts iestādēm. Viss tas, lai veicinātu abpusēju tirdzniecību. Pricējās, ka Otavā ieradies Latvijas Ārlietu mi-
nistrijas parlamentārais sekretārs Pēteris Elferts, kas bija vakara apmeklētāju saimē. Knutsons paredzēja, ka visas Baltijas valstis kļūšot gan par ES, gan NATO dalībniecēm, jo tās esot pierādījušas, ka ir šim solim nopietni sagatavo-
jušās. Ierosināja kopējus baltiešu un kanadiešu projektus citās valstīs, kā Ukrainā un citur.

Klātesošie runu uzpēma atsaucīgi. Vēl runāja abas parlamentāriešu Baltiešu vakara komitejas vadītājas - senatore Andreijčuka (Andreychuk) un parlamentāriete Sar-
mite Bulte; no baltiešu puses lakonisku un rūpīgi sagata-
votu runu teica Pēteris Elferts. Noslēgumā visiem runātā-
jiem un darba darītājiem pateicās Baltiešu federācijas Kana-
dā prezidents Algirds Vaičunas (Algirdas Vaičiūnas).

Vakara dalībnieki varēja iepazīties ar Latvijas Okupā-
cijas mūzeja skati (11 ielogi). Šo izdevību izmantoja daudzi. To savās filmās iemūžināja vairāki filmu operātori. Vairāki atsevišķi ielogi citā vietā bija veltīti Baltiešu va-
karu vēsturiskam atskatam. Neizpalika video intervijas.

Nozīmīgais pasākums jaunā formātā bija brīvāks, bez lielākām ceremonijām. Azaidā bija dažādas uzkodas un padzērienam pat Aldaņa tumšais un Rīgas zelta alus. Da-
libniekos bija daudz jaunu seju, gan parlamentāriešos, gan baltiešu pārstāvjos. Šķita ka savstarpējās sarunas dažādo dalībnieku starpā bija itin dzīvas. Vispārējs atzinums bija, ka šādi vakari turpināmi, jo tie paveŗ iespēju lietuvju, latviešu un igauņu izcelsmes kanadiešiem vēstīt savus ie-
skatus un prasības Kana-
das parlamentāriešu saimei gan organizēti, gan kā indivi-
diem. Uz pēdējo piebīdēm parla-
mentārieši parasti ir ļoti uzmanīgi. Kopējais apmeklētāju skaits, ieskaitot parlamentāriešus, sasniedza simtu. □

M. Štauers

LNK/LNJAK STIPENDIJA

Tā piešķirta Dainai Freimanei

2001. gada novembra sākumā LNAK un LNJAK izveidoja kopīgu stipendiju, kas atbalsta Kana-
das latviešu jauniešu darba posmu Latvijā. Šogad piešķirta pirmā stipen-
dija. 4. maijā, Otavā, pirmos \$ 1,000 no \$ 3,000 lielās sti-
pendijas saņēma **Daina Freimane**.

Stipendiju piešķir Kana-
das latvietei vai latvietim vecu-
mā starp 18 un 30 gadiem, kas ir LNJAK biedrs, vai aktīvs

dalībnieks latviešu sabiedrībā. Vasaras darba pasākumam jāilgst vismaz mēnesi un vēlams, ka tas būtu Rietumu latviešu atbalsts.

Ši gada stipendijas saņēmējai Dainai Freimanei ir 29 gadi. Viņa priecājas par to, ka vēl tiek uzskaitīta par jau-
nieti. Daina beigusi Beverinas vasaras vidusskolu un Minsteres latviešu ģimnazijas 12. klasi. Viņa ir bijusi LNJAK biedre, kā arī Karltonas Universitātes Studenšu apvienības (CUSA) atzītā kluba A.L.U.S. (Association of Latvian University Students) dibinātāja un priekšiece. Koriste - dziedājusi "Dūdās", Montrealas jauktā kori "At-
balss" un turpina dziedāt Otavas latviešu kori, koncertos un Dziesmu svētkos. Daina ir koporācijas Selga! filistre un Otavas ev. lut. Miera draudzes locekle. Piešķirums Dainai nāca kā liels pārsteigums. Stipendija samaksās ceļu uz Latviju. Viņa strādās bāreņu nometnē "Pasaka" un Okupācijas mūzejā Rīgā.

Daina pārtraukusi darbu reklāmu nozarē, lai atgriez-
tos studijās šī gada septembrī.

Šī būs Dainas ceturrtā reize Latvijā. 1990. g. viņa pie-
dalījās atjaunotās Latvijas pirmajos Dziesmu svētkos; 1994. (arī jauniešu kongresā Anglijā) un 1998. g. Pirmais ceļojums uz viņu atstāja lielu iespaidu. Lielais koris un patriotiskā degsmē viņu ļoti aizkustināja. Pēdējā ceļojumā viņa guva vispozitīvāko noskaņu un vissaldākās atmiņas. Viņa ceļoja kopā ar bērnības draugiem, ar kuriem drau-
dzējās sestdienas rītos latviešu skolā un vēlāk nometnēs, kā arī citos pasākumos un ikdienas dzīvē.

Kad Dainai Freimanei vaicā, kādas ir viņas attiecības ar latviešiem, salīdzot ar kanadiešiem, viņas atbilde no-
teikti atšķiras viena no otras. Viņa atrod, ka latviešos izjūt tādu kā brālību. tur kaut kas ir, kas mūs vieno un saista kopā. Ar latviešu svešinieku var vaļsirdīgi sarunāties. Ir tā, ka ar latvieti, vienalga kur viņš dzīvo, vienmēr būs kaut kas kopējs. Piecpadsmit gadu vecumā viņa ar autobusu mērojusi ceļu uz Toronto un citām vietām, lai apmeklētu latviešu jauniešu rīkotus pasākumus. Viņas kanadiešu draugi brīnīties, kā viņai var būt draugi Ņujorkā! Tas tādēļ, ka viņa bijusi latviešos un ieguvusi draugus dažādās vietās.

Mēs vēlam Dainai sekmīgu vasaru un gaidām viņu atpakaļ Kanadā, lai dzirdētu par viņas piedzīvojumiem personīgi un referātos vairākos latviešu centros. □

Katrine Sausiņa,
Otavā

VĒROJUMI GRANDPEX 2002

Grandpex 2002 izstāde un pastmarku tirdziņš ar vai-
rāk kā 30 komerciāliem pārdevējiem un Kana-
das pasta oficiālo pārstāvju piedalīšanos notika 1. un 2. jūnijā Gvel-
fas Universitātes P. Klarka zālē, Gvelfā, Grand River Val-
ley filatēlistu apvienības izkārtotumā. Izstādē piedalījās apvienības dažādo klubu biedri ar brīvu izvēli tematu ziņā, jo žūrija šē nenotika. Par labākajiem un populārākajiem klāstiem balsoja publika aizklātā balsošanā ar zīmītēm. Bija 8 klāsti par dažādiem tematiem, Tie sastāvēja no da-
žādiem krāsainiem laikrakstu un žurnālu izgriezumiem, papildināti ar pastmarkām, atklātnēm, pastkartēm un foto-
grāfijām. Mēs, latvieši, kopā 4, balsojām par klāstu, kas rādīja II pasaules kara mēmos kara laika vēstulju zimo-
gumus. Nākamais pievilcīgākais klāsts likās būt par Angli-
jas pasta kastēm zināmā laika sprīdī. Tālāk - klāsts par kugiem.

No pastmarku tirgotājiem atradās tikai 3, kam bija kā-
di Latvijas filatēlijas materiāli. Visvairāk to bija firmai Maddy's Philatelic Service, R. R. # 1, Niagara-on-the-Lake, ON L0S 1J0, tel. 1-905-262-5127. Viņam bija daudz mate-

riālu, kas iegūti no neliela J. Roņa filatēlijas materiālu krājumiem. Visvairums tur bija tagadējās Latvijas aplokšnes, nocenotas no 1-3 dolāri gabalā. Vēl varētu pieminēt M. B. Deery Philatelist no R. R. # 3, Wallaceburg, ON, N8A 4K9, kam bija 4 kastes ar aplokšnēm no visas pasaules. Tās pašam bija jāmeklē ar lielu pacietību. Latvijas materiālu bija ļoti maz. Vairāk Lietuvas un Igaunijas aplokšņu, nocenotas 35, 50 centi, \$ 1-2 un vairāk gabalā. Atkarībā no kastēs, kurā notika "makšķerēšana". Šo rindiņu autors pie trešā tirgoņa - izsoļu firmas vad. B. Langley ieguva Krievijas cara laika atklātni, sūtītu no Jelgavas 1892. g. 7. martā uz Leipciģi, Vācijā, par \$ 17 (cenojums \$ 20).

Atgriežoties pie mana iepriekšējā ziņojuma, P. Maresh & Sons 50 Latvijas pirms pastmarku laika aplokšnes, kas bija novērtētas uz \$ 2,500, aizgājušas par \$ 925.

Nākamais filatēlijas sarīkojums Toronto notiks no 13.-15. septembrim, Rameses Temple Shrine Club, 3100 Keele St. Tas saucas Unipex Toronto Postage Stamp Show. 13. septembrī būs atvērts no 11-18; 14. - no 10-18, bet 15. - no 10-16. Brīva auto mašīnu novietošana. Būs pieejamas pusdienas un pārsteiguma balvas pie izejas. □

V. Šķidra,
Toronto

NOTIKUMI MONTREALĀ

BALTIEŠU MĀKSĻA MONTREALĀ

Šogad, dažu entuziastu pūliņu rezultātā, lietuviešu namā, Montrealā filatēlistu skatei pievienojās plaša baltiešu mākslas izstāde. Lai šis pasākums turpinātos, Oskars Vindedzis 3. jūnijā, Latviešu centrā, bija sapulcinājis izstādes māksliniekus vispārējām pārrunām un tādējādi lika pamatus Montrealas baltiešu mākslas kopai. Tā, galvenokārt, būs baltiešu mākslas kopšanas pasākums (Aizvadītā izstādē bija skatāmas pastmarkas, kas reprezentē mākslinieku darbu un bija izdevība skatīt mūsu krāšņos tautas tērpus.). Kopas dibināšanas sanāksmē piedalījās ļaudis, kas, paši mākslinieki nebūdami, tomēr veic lielu darbu pasākuma organizēšanas un veidošanas labā.

Par kopas priekšnieku ievēlēja Oskaru Vindedzi, pie kura saņemama sīkāka informācija (tel. 514-739-9471). Valdē darbojas igauņu, latviešu un lietuviešu pārstāvji. Pārrunāja jautājumus, kā labāk iedzīvināt turpmāko darbu, kas sāksies rudenī. Valde savu darbu uzsāka tūlīt. □

I. Steprāns

TĒRVETES VASARAS NOMETNE

Tērvetes vasaras bērnu nometni šogad atklās svētdien, 7. jūlijā, plkst. 11:00, ar dievkalpojumu un kopējo karogu uzvilšanu. Nometni slēgs sestdien, 20. jūlija vakarā ar ugunsgrūdu un sveču svētkiem. Publika arī ielūgta uz nometnes ugunsgrūdu sestdien, 13. jūlijā, ap krēslas stundu, kā arī uz dievkalpojumu svētdien, 14. jūlijā, plkst. 11:00.

Nometnes pirmai nedēļai jau pieteicies maksimālais nometnotāju skaits, kā tas ir bijis citus gadus. Otrajā nedēļā vēl ir dažas brīvas vietas, jo vairāki bērni ar savām ģimenēm apmeklēs dziesmu svētku Čikāgā. Bērni, kas vēlētos piedalīties šajā otrajā nometnes nedēļā, pieteicami nometnes vadītājam Jānim Mateus, tel. 514-481-2530. Nometnes prsonāls ir pilnīgi sarunāts. Virtuvi vadīs Irēna Paliepa.

Nometnes šī gada tema - "Kas atrodams ūdenī?" Grupu nosaukumi un vairākas nodarbības būs pieskaņotas šai temai. Paredzēts viens ugunsgrūds upes malā ar priekšnesumiem ūdenī. Notiks Havajas "lū-au", kā arī Ziemas

olimpiāde - slēpošanas un sniega kurpju sacīkstes, hokejs, ragaviņas! Bērni gatavos troļļu lelles. Pēc ilgiem gadiem Tērvetei draudzīgais troļlis apciemots nometnī. Protams, ikdienā bērni peldēsies, dziedās un, galvenokārt, draudzēsies.

Tērvete, galvenokārt bērniem sagādā trīs lietas. Pirmā ir ģimenīga gaisotne, kurā bērns jūtas drošs un iemācās cienīt citus un būt cienīgs citiem. Otrā ir iespēja pavadīt laiku nometnē latviskā gaisotnē. Tērvete ir ne tikai latviešu nometne, bet tāda, kurā visi patiešām runā latviski. Treškārt, Tērvetes nometne sagādā bērnam fantāzijas pārdzīvojumus, kādus ikdienā tas nevar piedzīvot.

Tērvetes pieeja latviešu valodai, laikam, izskaidro faktu, kāpēc bērni no Hamiltonas, Toronto, Otavas un Montrealas piesakās nometnē. Šogad tajā būs arī dalībnieki no Kalifornijas un Latvijas.

Montrealieši var būt lepnī, ka mums ir tāda iestāde, kas ir plaši pazīstama un kurai ir liels piekritēju pulks. □

Jānis Mateus,
Nometnes vadītājs

=====

A/S "BEBRI"

Akciju sabiedrības "Bebri" valdes sēde 7. jūnijā, Latviešu centrā, liecināja, ka šis vienības darbības iespējas Latvijā strauji samazinājas. Bebru līdzšinējais galvenais pienesums saimnieciskajā pasaulē bija koka lodišu degvielas ražošana īpašām apsildes krāsnīm, kuŗas pirms gadiem akciju sabiedrība ieviesa Latvijā. Tagad šajā laukā ir liela un augsta līmeņa konkurence. Tādēļ pasākums Tinūžos apstājies un likvidējama ražošanas iekārta, ko veiks tuvākā nākotnē. Ir gan vēl citi mazāka veida pasākumi un padomā arī jauni, bet tie sabiedrības darbu, šķiet, pārāk neplašinās. Tādēļ pastāv iespēja, ka šim labi sāktajam pasākumam nākotnē būs jāizbeidz sava darbība, izņemot, ja notiktu straujš pagrieziens pozitīvā virzienā. Līdzšinējais veikums tomēr rosinājis mūsu ļaudis un devis tiem sava veida gandarījumu. □

M. Štauers

=====

AIZVESTO PIEMIŅAS DIEVKALPOJUMS

Aizvesto piemiņas dievkalpojumu svētdien 16. jūnijā, Our Lady Gate of Dawn lietuviešu baznīcā, DeSeve ielā, rīkoja Baltiešu Federācijas Kanadā Montrealas nodaļa.

Dievkalpojumu ievadīja federācijas latviešu pārstāvja Andra Spuras uzruna, jo izkārtojums šogad rotācijas kārtībā piederēja latviešiem. Runai sekoja diakones Alisonas Lapsas svētruna. Tālākais dievkalpojuma izkārtojums bija vairākās daļās. Pirmajā dziedāja lietuviešu katoļu draudzes koris, diriģenta L. Djintcharadzes vadībā. Kuŗa programmā bija 5 lietuviešu komponistu dziesmas, kas visas iesildīja pulcējušos baltiešu sirdis. Pēc priekšnesuma lūgšanu lietuviski teica priesteris Ričards Birbilas, kas tikai šogad uzsācis savu kalpošanu draudzē. Sekoja Lietuvas himna. Vidus daļā lūgšanu igauņiski teica māc. Heino Laaneots. Pēc tam visi vienojās Igaunijas valsts himnā. Pēdējā daļā bija Montrealas latviešu jauktā kuŗa "Atbalss" priekšneums, kuŗā dziedāja 4 latviešu komponistu - Viktora Baštika, Emila Melngaiļa, Raimonda Paula un Imanta Kalniņa komponētas dziesmas, diriģenta Andra Gūtmaņa vadībā. Pie ērģelēm - Andrejs Vitols. Tās visas skanēja dzidri un izjusti. Sekoja Dievs, svēti Latviju! Tā akustiskajā baznīcā izskanēja tik vareni, ka māc. H. Laaneots atzinās, ka viņam pa vaigu noritējusi asara.

Svētīšanas vārdus teica diak. A. Lapsa. Altāra priekšelpā bija novietots vainags, ko vēlāk nolika pie Nezināmā kareivja piemiņkļa Kanadas laukumā, Montrealas centrā.

Dievkalpojumā piedalījās ap 100 dievlūdēju, kuŗu vidū vairākums bija latvieši un lietuvieši, tikai daži igauņi. Pēdējiem mūzikālais priekšnesums nebija.

Baltiešu sadarbība šī gadskārtējā dievkalpojuma izkārtotšanā izrādījās teicama. Nākamgad tā organizēšana piekrit Montrealas igauņu saimei. □

M. Štauers

=====

ORGANIZĀCIJU PADOMES SĒDE

Padomes sēde notika 21. maijā, Latviešu centra sēžu zālē. Tajā piedalījās 7 organizāciju pārstāvji. Galvenais pārrunu temats bija stipendiju piešķiršana šī gada pieprasītājiem, kādu šoreiz bija 4. Trīs no tiem - Māris un Ansis Kalniņi un Jānis Vitols to vēlējas "Sveika, Latvija!" ceļojumam uz Latviju un Maija Gaile - Gaņezera ģimnazijas apmeklēšanai. Padomes Stipendiju fonds sastāv no organizāciju ik gadīgiem atvēlētajiem, kas bija devuši \$ 750. Patikamu pārstiegumu bija sagādājusi Rasma Stelps-Kiršteina, kas tam bija ziedojusi \$ 1,000. Par to padome viņai izteica sevišķu pateicību. Rezultātā katrs pieprasītājs saņēma atbalstu \$ 400 apmērā. Turklāt Montrealas latviešu skola katram arī piešķirusi \$ 250. Tā nu Montrealas latviešu sabiedrības atbalsts šiem jauniešiem izrādījies ievērojams. Fonda noteikumi paredz, ka katram līdzekļu saņēmējam ir jāziņo par saviem panākumiem un pieredzi pieprasītajā izglītības laukā. Fondā nākamajam gadam paliek \$ 150.

Blakus organizāciju ziņojumiem par aizvadītiem un gaidāmiem pasākumiem pārrunāja 8. Saeimas vēlēšanas, par kuŗām ziņoja R. Klaiše. Viņš solījās sagādāt plašākus informācijas materiālus. DV Montrealas nodaļa nosūtījusi uz Latviju \$ 1800 medikamentu iegādei, ziņoja I. Skrastīņš.

Padomes sēdes izvērtušās par plašākas sadarbības forumu Montrealas latviešu saimē. Nākamo sēdi paredzēja rudenī - 10. septembrī, plkst. 19:30, Latviešu centra sēžu zālē. □

R.

=====

JAUNS SADARBĪBAS PASĀKUMS

25. maija pēcpusdienā igauņu ev. lut. Sv. Jāņa draudzes māc. H. Laaneots bija aicinājis somu un latviešu pārstāvjus uz pārrunām turpmākās sadarbības jautājumos. No latviešu ev. lut. Trīsvienības draudzes piedalījās draudzes priekšnieks A. Spura, viņa vietnieks un aprūpes komitejas vadītājs Dāgs Demandts un M. Štauers. Interesantās pārrunās katra draudze ziņoja par savām problēmām un situāciju. Priekšplānā izvirzījās sociālās aprūpes darbs, kuŗā, šķiet, latvieši šobrīd apguvuši visplašāko pieredzi. Sanāksmē piedalījās pāris igauņietes, kas profesionāli darbojas ar Kanadas pilsoņu sociālo aprūpi. Viņu komentāri deva labāku ieskatu apskatāmā jautājumā. Draudzes vienojās sasaukt sociālās aprūpes saietu 7. jūlijā, plkst. 11, Sv. Jāņa sarīkojumu telpās, 4345 Marcil ielā. Pārrunāja arī garīgās aprūpes jautājumus. Sanāksmē piedalījās igauņu luterticīgās baznīcas archibiskaps no Toronto. □

R.

=====

♦ **Kapu svētkus** latviešu ev. lut. Trīsvienības draudzes nodalījumā Mount Royal kapsētā 9. jūnijā vadīja draudzes pagaidu mācītājs M. Ķirsons. Liturģiju pavadīja klarnetists Jānis Lukstipš, atskaņotams arī pāris solo sniegunus. Nodalījumā ir 30 kapu vietas, kur apbedīti 60 draudzes locekļi. Piedalījās 52 draudzes locekļi.

POLĪTISKS ZIBENS SPĒRIENS KVEBEKĀ

Pirmdien, 17. jūnijā Kvebekā notika blakus vēlēšanas 4 provinces pārvaldes (legislature) vēlēšanu iecirkņos, kuŗos no deputātu pienākumiem bija atlūgušies vairāki valdošās pekistu partijas ministri, kad kabineta pārkārtotajā janvārī premjers B. Landrijs viņus atcēla no amata. Zaudēja arī "drošā" iecirkņa kandidāts veselības ministrs Levins, ko premjers amatā iecēla no ārpus parlamentārā loka. Daudzsološais ministrs tūdaļ no sava amata atteicās. Nu būs jāarod jauna persona. Lai gan sabiedriskās izziņas vēstija, ka pēkšņi ievēribu vēlētajos ieguvusi Demokrātiskā aliances partija, ko vada Mario Dumo (Dumont), neviens lāga negribēja ticēt pārsteidzošajam rezultātam, ka jauniņais politiķis izziņā saņēmis vairāk kā 50% atbalstu. Pēcvēlēšanu rezultāti liecināja, ks izziņu rezultāti bijuši pareizi. Dumo partija uzvarēja 3 iecirkņos un ceturtajā zaudēja tikai par mata tiesu ļoti redzamam un izcilam pekistu kandidātam. Tas bija zibeņspēriens abām lielajām partijām - pekistiem un liberāļiem. Dumo bija izspēlējis atjautīgu kārti, proti, ka abas "vecās" partijas esot tik līdzīgas savās platformās, ka nesolot nekādas pārmaiņas, kādas piedāvājot viņš. Vēlētāji viņam atsaucās. Viņš tagad aicina abu pārējo partiju deputātus pāriet viņa partijā un pieprasa vispārējās vēlēšanas jau šī gada rudenī, kaut gan premjers B. Landrijs tās vēlas novilcināt līdz pēdējam termiņam - 2003. gada rudenim.

Tā vienā dienā Kvebeka no 2 partiju sistēmas nonāca 3 partiju situācijā, kuŗā jaunajam vējam ir ievērojams spēks. Tas noteikti ievērojami mainīs politisko gaisotni un izraisīs plašas politiskās debātes. Nav šaubu, ka liberāļu Ž. Šarē un pekistu B. Landrijs zaudējuši daudz un ka viņiem būs jāvēlta daudz uzmanības jaunajam politiskajam stāvoklim Kvebekas provincē. Ir arī skaidrs, ka pekistu sludinātais suverēnitātes referendums ir miris, jo Dumo tādu, publiski apliecinādams, nevēlas tuvākā nākotnē. Presei, ziņu dienestiem, radio un televīzijas komentāriem pienākušas zelta dienas. Vēlēšanu zibeņspēriens liks zīlēt, liks rakpāties partiju platformās un mudinās ieteikt pārmaiņas, kādās katrā būtu vēlamas, lai vēlētajiem būtu skaidra izvēle.

Nav šaubu, ka gada sākumā šādu situācijas maiņu bija grūti paredzēt. Reizē tomēr bija skaidrs, ka neapmierinātība ar pastāvošo režīmu nemitīgi drūp. Blakus vēlēšanu rezultāts to nu ir apliecinājis.

Turpmākie mēneši Kvebekā politiskajā arēnā būs vairāk kā interesanti. Notikumi ietekmēs politiskos apsvērumus arī pārējā Kanadā. Demokratijā ir iespējami negaidīti pārsteigumi un tajā vēlētajam ir sava noteikta vieta un vara. Ar nepacietību gaidīsim vasaras un rudens politiskos gājienus un risinājumus Kvebekā un Kanadā. □

M. Štauers

=====

PREZIDENTE MONTREALĀ

Latvijas valsts prezidente Dr. Vaira Viķe-Freiberga no 12.-14. jūnijam viesojās Kanadā. Viņa šē ieradās, lai saņemtu Mekgila Universitātes piešķirto Goda doktora grādu zinātnēs honoris causa. Viņu ceļojumā pavadīja virs Imants, dēls Kārlis un prezidenta kancelejas preses dienesta darbinieki.

12. jūnija pēcpusdienā viņa Otavā tikās ar Kanadas premjērministru Ž. Kretjenu un ārlietu ministru Grēmu (Graham) privātās audiencēs, kuŗās pārrunāja dažādus jautājumus, kas svarīgi un nozīmīgi abām valstīm. Šē viņa saņēma aicinājumu viesoties oficiālā Kanadas apmeklējumā nākamajā gadā. Atceļā no Otavas prezidente iegriezās Montrealas latviešu ev. lut. Trīsvienības draudzes lauku

ipašumā Tērvete, kur viņai arvien vēl pieder ipašums - vasarnīca stāvā Sarkanās upes krastā. To savā laikā cēlis lidmašīnu konstruktors Kārlis Irbitis.

13. jūnija vakarā prezidente Queen Elizabeth viesnīcas Beaver kluba restorānā uz vakariņām bija ielūgusi bijušos kolēģus no Montrealas Universitātes un ģimenes paziņas no Montrealas latviešu saimes. Še viņa ar sarkanu rožu velti apsveica M. Štauveru, kam tieši šajā dienā piepildījās 75 mūža gadi. Draudzīgās sarunās aizritēja vakars un visi bija prezidentei pateicīgi par izdevību ar viņu tikties.

14. jūnijā Dr. V. Viķe-Freiberga no Mekgila (McGill) universitātes kanclera R. Paunda (Pound) saņēma Doctor of Science *honoris causa* gradu universitātes 2002. gada pavasara ilggadīgās tradīcijās un kārtībā izvestā izlaidumā, kas notika R. H. Tomlinson Fieldhouse sporta zālē. Raitajā ceremonijā dažādu zinātņu gradu diplomus saņēma rekordskaits studentu - 742.

Jaunā Goda doktore teica Izlaiduma runu (Pilns tās teksts publicēts šī numura Svešvalodu nodaļā. - red.). Tajā viņa mudināja jaunā dzīves ceļa gājējus nesteigties uz Itākas salu, bet gan apgūt tālākas zināšanas un pieredzi, lai tajā nonāktu gudri un bagāti, neaizmirstot, ka viņi paši ir sava ceļa veidotāji un kalēji. Nevienam nevarot paredzēt, ko dzīve viņam dos. Tā kā izlaidums notika 14. jūnijā, prezidente pieminēja Aizvestos, holokostu un Latvijai un latviešu tautai izdarītās pārestības un reizē liecināja, ka Latvija esot gatava saņemt aicinājumu iestāties Eiropas Savienībā un NATO. Uzzinājām arī, ka visiem Freibergiem (vecākiem un bērniem) Mekgila universitāte ir viņu Alma Mater. Runas teksts ir pieejams internetā, kur to atraduši daudzi, kas goda diploma pasniegšanas ceremonijā nevarēja piedalīties.

Pēc izlaiduma ceremonijas ap 25 latviešiem, kurus universitāte bija ielūgusi kā viesus, bija iespēja tikties ar prezidenti sporta zāles vingrotavā, kuŗas nostūri augstā viešņa aprunājās ar katru viņas apsveicēju. Bija daudz fotogrāfēšanās. Visur klāt bija Latvijas neatkarīgās televīzijas darbinieki Baiba un Juris Auzāni, kas intervēja un filmēja dažādās aprīses. LNT iecerējusi ap 50 minūšu raidījumu.

Daudziem Montrealas latviešiem šis bija istas svētku dienas. No Montrealas prezidente izlidoja uz Ņujorku, tad devās tālāk uz Čikāgu, no kurienes atgriezās mājās. □

M. Štauers

LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBA

LATVIEŠU KREDITSABIEDRĪBAS PAKALPOJUMU LIKMES PAR TIEŠU NAUDAS PĀRSŪTĪŠANU UZ UNIBANKU LATVIJĀ:

ASV/KANADAS	ASV/KANADAS
\$100 - 500	\$8.00/ 10.00
\$501 - 10,000	\$16.00/ 20.00
\$10, 001+	\$40.00/ 50.00

Pārsūtījumā adresētā persona var naudu saņemt Unibankas filiālēs visos Latvijas rajonos. Sūtītājam pašam ir jāpaziņo saņēmējam par naudas izsūtīšanu.

Informācija - lūdzu zvaniet (416) 922-2551, jeb rakstiet
Latvian Credit Union, 491 College Street, Toronto, ON M6G 1A5
Kreditsabiedrības birojs slēgts pīrmdienās

North American Latvian Guild of Organists Latviešu Ērģelnieku Ģilde Amerikā (LĒĢA)

XI Ērģeļu dienas Otavā

2002. g. 11.-13. oktobrim

Mākslinieki no Latvijas un Ziemeļamerikas
Jauni ērģelnieki

Koncerti, referāts, Otavas ērģeļu tūre

Tuvāka informācija:

Vija Klucherta (613) 839 0335

E-pasts: vija@latvianorganfestival.org

Mājas lapa: www.latvianorganfestival.org

- ♦ Montrealā iznāk Kanadas kurpju žurnāls (Canadian Footwear Journal), kuŗa tehniskā redaktrise ir Inta Hūns. Viņa žurnāla 2002. gada jūnija numurā (8.-10. lpp.) rakstu "Daži labi vīrieši" (A few good men) papildinājusi ar pieciem seniem foto uzņēmumiem, kuŗos skatāmi Hūnu ģimenes vīriešu dzimtes locekļi. Viņu vārdi gan nav minēti. Zinātāji tomēr Montrealā var tajos saīmēt vismaz trīs kādreizējos mūsu saimes locekļus, kas visi jau aizgājuši mūžībā - māc. Gunāru Hūnu, viņa brāli Viesturu un tēvu Jani. Interesanta apdare. Dažādi talanti un panākumi. Inta Hūna savā laikā vadīja ev. lut. Trīsvienības draudzes Dāmu komiteju.
- ♦ Montrealu jūnija pirmajā pusē piemēklejušas lielas lietavas un sevišķi auksts laiks. Rezultātā šur tur lielāki plūdi, aplūduši māju pagrabi un citas nelaimes. Rezultātā daudz cietuši zemnieki, kuŗu lauki pārpludināti. Zaudēti daudz dārzāju dēstu. Paredz, ka šī posta rezultātā jūtami pieaugs dārzeņu cenas. Lauksaimniecība ir riskanta lieta. Zaudējumi - miljonus.

Montrealas Latviešu biedrības pilnsapulce notika 29. maijā, Latviešu centra sēžu zālē. To vadīja MLB priekšnieks M. Štauers, kas savā ziņojumā minēja, ka aizvadītajā 2001./2. darbības gadā mūžībā aizgājuši 8 biedrības biedri. To vidū arī pēdējais biedrs-dibinātājs Mārtiņš Ikvilds. Tos visus pieminēja ar klusuma brīdi. Līdz ar to biedru skaits noslidējis uz 64, no kuriem divi trešdaļas ir pensionāri. Biedrība aktīvi piedalās Montrealas latviešu organizāciju padomes darbā. Tās galvenais pasākums ir MLB Ziņotājs, kas nule kā iegājis savā 54. gada gājumā. Tā metiens, galvenokārt, lasītājiem paliekot veciem un aizejot mūžībā, nokrities uz 600 eksemplāriem, kas tomēr vēl ir ievērojams cipars mazās preses izdevumu vidū. Tā izdošana prasījusi \$ 2,088.96 piemaksu. Kasieres Anitas Porietes-Bedard rakstiskais ziņojums, jo viņa pati bija kavēta sapulcē piedalīties, šo faktu apstiprināja. Sarīkojumi devuši niecīgu peļņu - \$ 117.40.

Sarīkojumu daļas vietnieks Roberts Klaiše ziņoja, ka arī šoruden gaidāms kultūrlais pasākums no citurienes un ka biedrība to rīkos, ja varēs izkārtot attiecīgos priekšdarbus.

Līdzekļi MLB kasē šobrīd zemākie daudzu gadu laikā - tikai \$ 862.18. To apstiprināja revīzijas komisija E. Bārdiņa vadībā. Tā lūdza izteikt īpašu pateicību kasierai par teicamo darbu. Sapulce tam piekrita.

Budžetu 2002./3. darbības gadam apstiprināja iepriekšējā gada apmēros - \$ 19,080 ienākumos un izdevumos, no kuriem \$ 15,000 ir paredzēti MLB Ziņotājam. Maksājumus MLB atstāja līdzšinējos: iestāšanās maksu - \$ 5; gada maksu - \$ 15; MLB Ziņotāja abonementa maksu - \$ 30 biedriem un pensionāriem; \$ 35 pārējiem. Tādēļ, ka maksājumi daudzus gadus nav paaugstināti, sapulce atzina, ka biedri un labvēļi aicināmi atvēlēt līdzekļus darbības sekmēšanai. Būtu vēlami testamentārie novēlējumi, kādu nav bijuši daudz. Viens šāds novēlējums šobrīd ir neskaidrs. Nolēma neskaidrības noskaidrot. To kārtot uzņēmās R. Klaiše.

MLB bibliotēkas vadītājs V. Ozols ziņoja, ka bibliotēkā sējumu skaits pieaudzis par 47 (iepr. g. - 39) uz 2040 (no 1993). Lasišanai izdotas 69 grāmatas (iepr. g. 76) 7 lasītājiem (iepr. g. 12). Uz Rēzeknes bibliotēku nosūtītas 7 kastes ar 322 grāmatām. Vēl krājumā esot vismaz 400 dubultnieki, kuŗus nolēma nodot māc. M. Ķirsonam nosūtīšanai luterticīgām draudzēm Sibīrijā. Bibliotēka arvien pieņem grāmatu dāvinājumus no ikviena, kas vēlas likvidēt savus grāmatu klāstus. Par to jāsazinās ar V. Ozolu, tel. 514-695-3648. Pie bibliotēkas darbojās videofilmu krātuve ar 103 dažādām videofilmām. Tās interesentiem pieejamas pret īpašiem noteikumiem, ar kuŗiem var iepazīties pie V. Ozola. Bibliotēka parasti ir atvērta pensionāru saietu laikā, bet ir iespējami arī citi laiki, sazinoties tieši ar bibliotēkārū. Skatīšanai darb. gadā izdotas 6 filmas.

Valdē ar aklamāciju ievēlēja visus līdzšinējos locekļus: par priekšnieku Mārtiņu Štaueru, par viņa vietnieku un sarīkojumu daļas vadītāju Robertu Klaiši, par kasieri un MLB Ziņotāja administrātoru Anitu Porieti-Bedard un sekretāru Konstantīnu Čaku. Revīzijas komisijā tāpat: Elmāru Bārdiņu, priekšsēdis, Elgu Čopu un Valdi Ozolu.

Pārrunās par turpmāko darbību, kas bija itin plašas, atzina, ka jāturpina sūtīt delegāts LNAK padomē, sevišķi tagad, kad pamazināts nepieciešamo LNAK dalībnieku skaits (uz 30). Aizvadītajā LNAK padomes sesijā MLB deleģētais padomes loceklis nevarēja piedalīties, jo nevarējām sazināties ar Rīgas Latviešu biedrību, it sevišķi ar tās Pasaules latviešu biedrību sadarbības komisiju, kuŗas

priekšsēdis vēl azīzvien ir M. Štauers. Kā zināms, 4. pasaules latviešu konference notiks 2003. gadā, jūnija beigās, pirms vispārējiem dziesmu svētkiem Rīgā.

Draudzīgo un plašo pārrunu rezultātā sapulce ilga 2 stundas un deva labāku patreizējā stāvokļa izpratni. Nav šaubu, ka biedrībai vajadzīgi līdzekļi, lai varētu sekmīgi paveikt to, kas iecerēts. Tas viss atkarīgs no biedru un MLB atbalstītāju atsauksmes. Citādi MLB darbs jau tuvākajā nākotnē varētu ievērojami apsīkt.

Par tasi kafijas vai tējas un cepumiem bija rūpējies R. Klaiše.

2002./3. darbības gadu uzsākot, raudzīsimies lai tas būtu sekmīgāks kā iepriekšējais. □

M. Štauers

MLB LŪGUMI

Laipni lūdzam biedrus, labvēļus un citus tautiešus nodot MLB bibliotēkai grāmatas, kuŗas vairs nevēlaties uzglabāt. Tās, kuŗas mums nav, mēs ievietojam bibliotēkā; tās, kuŗas ir, kļūst par grāmatu velti kādai no Latvijas bibliotēkām. Par grāmatu nodošanas iespējām lūdzam sazināties ar bibliotēkārū Valdi Ozolu, tel. 514-695-3648.

Dubultnieku nosūtīšanai uz Latviju ir vajadzīgi līdzekļi. Jūs varat sniegt savu atbalstu, atvēlot artavu ziedojuma veidā.

MLB 29. maija pilnsapulce lūdza mūs aicināt Jūs atvēlēt ziedojumus un testamentārus novēlējumu MLB darba sekmēšanai. Lūdzam to darīt, čeku rakstot uz Montreal Latvian Society vārda un nosūtot MLB kasierai A. Porietei-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, QC, Canada H9R 2X5.

Lūdzam nokārtot MLB biedru maksas un MLB Ziņotāja abonementu, kā arī izstāvošos maksājumus, ja vien iespējams, ar atbildes pastu.

Sakām visiem, kas atsauksies šiem aicinājumiem jau iepriekšēju paldies.

Paldies pienākas arī tiem, kas atsaukušies uz "grasi, lūdzu!" aicinājumu. Atvainojamies, ja kādreiz šis atgādinājums atkārtojies pēc graša saņemšanas.

Visu sūtījumu vajadzībai izmantojiet 19. lappusē iespiesto blanku.

Sirsnīgs paldies!

MLB valde.

MANA RĪGA

Rīga, Rīga, mana Rīga,
Ak, cik skaista esi tu!
Kastānsvecas parkos, ielās
Rotā, grezno mūsu Rīgu.
Kļava lēni domājot
Pumpuriņus vajā raisa.
Arī ozols nesteidzas.
Kur gan steigties -
Gan jau pagūs.
Steidzīgs vīrs ir pilādzis,
Pumpuros jau ziedķekari.
Tikai ieva, tā bez grēka,
Zied un smaržo,
Balta, stalta,
Manā logā vēroties.

Maiga Apse,
Rīgā

Nākamais MLB Ziņotāja numurs iznāks augustā

Biežāk lietoto Sv. Jāņa igauņu baznīca, kur notiek dievkalpojumi, 4345 Marcil ielā.
telpu adreses: Ev.-lut. Trisvienības draudzes nams - 3438 Rosedale Avenue, tālrunis 489-3224
 Montrealas latviešu sabiedriskais centrs - 3955 Provost ielā, Lašīnā, tālrunis 634-4082
 Latvijas vēstniecība Kanadā: 280 Albert St., Suite 300, Ottawa, ON K1P 5G8; t. 613-238-6014, f. 613-238-7044

22. jūnijā, plkst. 14:00, Tērvetē, Montrealas Sporta kluba gadskārtējais Jāņu jūdzes skrējiens.
 plkst. 17:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes rīkoti Ligo svētki.

30. jūnijā, plkst. 18:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.

3. jūlijā, plkst. 16:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" kārtējā sanāksme.

5. jūlijā, plkst. 12:00, Latviešu centrā, Latviešu centra darba grupas kārtējais palaunadzis.

7. jūlijā, plkst. 11:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes dievkalpojums.
 plkst. 12:00, Tērvetē, Tērvetes bērnu vasaras nometnes atklāšana

13. jūlijā, plkst. 20:00, ap krēslas stundu, Tērvetes bērnu vasaras nometnes ugunskurs.

14. jūlijā, plkst. 11:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes dievkalpojums.

18. jūlijā, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Montrealas latviešu pensionāru apvienības kārtējais saiets.

20. jūlijā, ap krēslas stundu, Tērvetē, Tērvetes bērnu vasaras nometnes ugunskurs un svecīšu svētki, nometnes slēgšana.

28. jūlijā, plkst. 18:00, Sv. Jāņa igauņu baznīcā, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes kārtējais dievkalpojums.

2. augustā, plkst. 13:00, Latviešu centrā, Latviešu centra darba grupas palaunadzis.

4. augustā, plkst. 11:00, Avokas kapsētā, latviešu ev.-lut. Trisvienības draudzes kapu svētki.

7. augustā, plkst. 14:30, Latviešu centrā, A/S "Bebri" kārtējā sanāksme.

15. augustā, plkst. 11:00, Tērvetē, latviešu ev.-lut. Trisvienības un Otavas ev.-lut. Miera draudzes kopējais dievkalpojums un pikniks, kurā piedalās arī abu pilsētu pensionāru vienības. Saldais ēdiens piknikā groziņu veidā.

No 7. jūlija līdz 20. jūlijam, Tērvetē. Tērvetes latviešu bērnu vasaras nometne.

MLB Z 2002 V 580

Laipni lūdzam MLB biedrus un MLB Ziņotāja lasītājus nokārtot savus izstāvošos maksājumus ar atbildes pastu. Izmantojiet zemāk iespiesto maksājuma blanku. **Dāviniet** MLB Ziņotāju saviem radiem un paziņām Latvijā!

Lūdzam līdzstrādniekus materiālus 2002. gada augusta numuram, kas iznāks mēneša pirmajā pusē, iesūtīt nekavējoties, bet ne vēlāk kā līdz 25. jūlijam..

Paziņojiet savas adrešu maiņas, dzīvokļa numuru ieskaitot. Gadījumos, kad neesat MLB Ziņotāja numuru saņēmuši, ziņojiet par to redakcijai. Nosūtīsim citu.

Vēršam Jūsu uzmanību uz faktu, ka nevaram garantēt absolūtu SABIEDRISKĀS DZĪVES LAIKRĀŽA pareizību. Neskaidrību gadījumos aicinām sazināties ar pasākumu organizētājiem. Pavaicāji!

Šo MLB Ziņotāja numuru izdalām lasītājiem uz rokas 20. jūnijā pensionāros. Pārējos eksemplārus nododam Kanadas pastā 25. jūnijā. Red.

MLB ZIŅOTĀJA administratorei un MLB kasierei A. Porietei-Bedard, 113 Highgate Ave., Pointe Claire, Que, Canada H9R 2X5, ☎514-697-6624

Ar šo nosūtu MLB Ziņotāja abonementa samaksu par _____ gadu/iem (\$ 35.00 vai \$ 30.00)	\$ _____
Gaisa pasta piemaksu (ASV \$ 6.-, citos kontinentos \$ 20.-).....	\$ _____
Ziedoju tehnisko izdevumu segšanai	\$ _____
Ziedoju spiestuves uzlabošanai, mašīnu remontiem.....	\$ _____
Dāvinu MLB Ziņotāju	\$ _____
LNAK dalības maksu (maksājot caur MLB \$ 10.-; pensionāriem \$ 5.00).....	\$ _____
MLB biedru maksu par 2002./2003. darbības gadu (\$ 15.-)	\$ _____
Ziedojumu Montrealas latviešu biedrībai	\$ _____
Ziedojums citiem mērķiem. Kam?.....	\$ _____
Ziedojums Kopējam svētku sveicienam	\$ _____
Čeki rakstāmi uz Montreal Latvian Society vārda _____ Kopā	\$ _____

(Maksātāja vārds, uzvārds, adrese, pasta koda, tālruna numurs) (paraksts)

Jūsu komentāri: _____

RĪGA 2002

Kravis Travel Services Ltd.

FINNAIR

Finnair vasaras lidojumi no Toronto, Otavas un Montreālas uz Rīgu - no 11. jūnija līdz 29. augustam
Finnair abos virzienos izlido - Otrdienās, Ceturtdienās un Svētdienās

Pazeminātas vasaras cenas

**Goliger's
TravelPlus.**

Ilona Krūmiņš un Jānis Kravis

Tel: (416) 322-7414, 1-800-268-7442

191 Eglinton Ave. E., Suite 308, Toronto Ont. M4P 1K1

Fax: (416) 322-7315, E-mail: jktravel@on.aibn.com

COLLINS CLARKE
MACGILLIVRAY
WHITE

Funeral Directors

• 5610 Sherbrooke St. W.,
Montreal — Business Office

514 - 483-1870

FLOWERS
by
Carlyanna

MLB ZIŅOTĀJS / ISSN 0227-2433

FAKSA NUMURS 514-457-3496

IZDEVĒJA: Montrealas Latviešu Biedrība, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfe, Quebec, Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832

REDAKTORS: Mārtiņš Štaubers, 291 Lorraine Drive, Baie d'Urfe, Quebec, Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832, fakss 514-457-3496

ADMINISTRĀTORE: Anita Poriete-Bedard, 113 Highgate Avenue, Pointe Claire, Quebec, Canada H9R 2X5

EKSPEDĪCIJA: Velta Ozols. **DARBINIEKI:** Elmārs Bārdiņš, Konstantīns Čaks, Ausma Hūns, Valdis Ozols, Aina Paegle, Voldemārs Paegle un citi.

MLB ZIŅOTĀJA ABONEMENTA MAKSA: \$ 35.00 gadā, MLB biedriem, pensionāriem un kaŗa invalīdiem - \$ 30.00 gadā, gaisa pasta piemaksa uz ASV - \$ 6.00, uz citiem kontinentiem \$ 20.00 gadā; atsevišķas burtnīcas maksa - pret \$ 3.00 ziedojumu. **PAZIŅOJUMU LAPPUŠU SLEJU MAKSAS:** mazākais paziņojums \$ 20.00, 1/4 lpp. - \$ 30.00, 1/3 lpp. - \$ 35.00, 1/2 lpp. - \$ 40.00 pilna lpp. - \$ 65.00; paziņojumu sagatavošanas izdevumi - \$ 20.00; Čeki rakstāmi uz MONTREAL LATVIAN SOCIETY vārda.

MLB ZIŅOTĀJS iznāk ik mēneša sākumā. Vasaras mēnešos vai neparedzētos gadījumos iespējams dubultnumurs. Materiāli tekošajam numuram iesūtāmi vai nododami redakcijā līdz ik mēneša 15. datumam. Par izdevumā publicēto rakstu saturu atbild to autori. Redakcija var rakstus īsināt. Raksti un vispārējas ziņas nepauz ne MLB valdes, nedz redakcijas, nedz tās darbinieku ieskatus iztirzātos jautājumos. Rakstu autoriem jāuzdod vārds un uzvārds, pilna adrese, telefona numurs un jāparakstās. Redakcija iesūtītos materiālus neuzglabā un nesūta atpakaļ. Anonīmus rakstus neievēro.

MONTREAL LATVIAN SOCIETY

ASSOCIATION LETTONE DE MONTREAL

JUNE/JULY 2002 JUIN/JUILLET

MONTHLY BULLETIN MLB ZIŅOTĀJS

BULLETIN MENSUEL MLB ZIŅOTĀJS

Envoyé par la Association Lettone de Montréal; Sent by Montreal Latvian Society, 291 Lorraine Dr., Baie d'Urfe, Qué, Canada H9X 2R2, ☎ 514-457-9832